

STEZICE

šolsko glasilo

OŠ Črna na Koroškem

2020/2021

FATAMORGANA

Sonce, morje, plaža –
tam v daljavi
valovi na obzorju,
sredi bisera galebi pojo.

Kje svoboda zdaj je ta,
ki je včasih samoumevna bila?
Kje koraki so lahkotni,
kje nasmehi zdaj so potni?

Ali vonjam sol in svobodo
ali tipam pesek in spomin
ali slišim smeh in sanjske vile?

Taja Oderlap, 9. a

Neža Maček, 7. a

POMLAD

Pomlad, ki zgodi se v letu le enkrat,
zimo s travnikov odžene naenkrat;
sprejema nas odprtih rok,
veter pa se veselo podi naokrog.

Počutim se veselo,
ker je vse tako lepo zaživelo;
polna sem energije,
saj vreme vso negativno razbije.

Laura Pečovnik, 9. a

Urška Kamnik, 7. b

PRVOŠOLCI O ŠOLI NEKOČ IN DANES

NATALIJA: Rada hodim v našo šolo. Tista, ki smo jo gledali v filmu, mi ni bila preveč všeč, učiteljica je bila zelo huda in morali so klečati na koruzi. Naša šola je bolj vesela, povsod so vesele risbice in barve.

MANCA: Prejšnja šola mi je bila lepša, ker so imeli bolj rjave in sive mize, ni bilo tako pisano. Učiteljica je bila stroga in staromodna. Samo hodila pa ne bi v tisto šolo, ker je bila učiteljica huda, če si imel umazane roke in dolge nohte.

LAVRA: Jaz bom kar tu ostala, v tisti drugi šoli se tepejo in ne bi rada klečala na koruzi ali stala v kotu. Imam tudi ušesa v zvezku in bi bila zato kregana, pa še zvezek imam malo popackan. Tudi dolgih nohtov niso smeli imeti, jaz pa bi rada imela dolge in nalakirane. Sploh ne vem, ali so včasih imeli lak za nohte?

LUKA O.: Rad bi hodil v tisto šolo včasih, so imeli vodo iz izvira, tista je za mene boljša.

LARISSA: Meni je bolj všeč takšna, kot je zdaj, ker lahko rišemo, se igramo in gremo potem na kosilo.

DAVID: Raje imam to šolo, ker imamo računalnike, projektor in elektriko.

LOTI: Ta šola mi je boljša, ker tu ne tepejo otrok. V tisti šoli so bili bolj ubogi otroci, ker so imeli tako strogo učiteljico. So imeli pa lepe zvezke, mi ne pišemo tako lepo, se še nismo učili. Pa nohte bi rada imela nalakirane. Ne bi rada bila zaprta po šoli.

MATIJA: Všeč mi je ta šola, imam raje zvezke in torbo kot tablico in kredo, pa vodo iz pipe.

ULA: Ta šola mi je bolj všeč, ker imamo toplo vodo in nas ne tepejo, pa učiteljice imam rada.

ZOJA: Bolj všeč mi je šola, kot jo imamo sedaj, ker imamo več igrač in malico v šoli in nam ni treba nositi hrane od doma. Naša učilnica je lepša, ker je barvna.

MELANIE: Naša šola mi je bolj všeč, ker se imam v njej lepo, ne bi mi bilo fajn na koruzi klečat.

MIA: Naša šola je lepša, ker je bolj pisana. Naše učiteljice so bolj prijazne, tista druga mi sploh ni bila všeč, je tako grdo gledala.

EVA L.: Mene pa zanima, kako je bilo včasih v šoli, rada bi jo šla pogledat in se potem odločila, katera je boljša. Rada bi pisala s kredo po tablici.

LUKA P: Naša šola mi je bolj všeč, ker je lepša in so bolj prijazne učiteljice. Ne bi rad hodil v šolo brez igrišča in telovadnice, pa brez malice in kosila. Rad jem v šoli.

FRIDA SOFIJA: Ta šola je boljša, ker imamo fajne učiteljice. Moja šolska torba je lepša, kot so bile včasih. Včasih jim v šoli ni bilo treba nositi mask, to je bilo pa boljše.

LEA: Ne bi hodila v katero drugo šolo, ker ne bi rada imela hude učiteljice, naša je boljša.

EVA V.: Ta mi je boljša, ker nas učiteljica ne krega in tepe, pomaga mi računati, sploh ni huda.

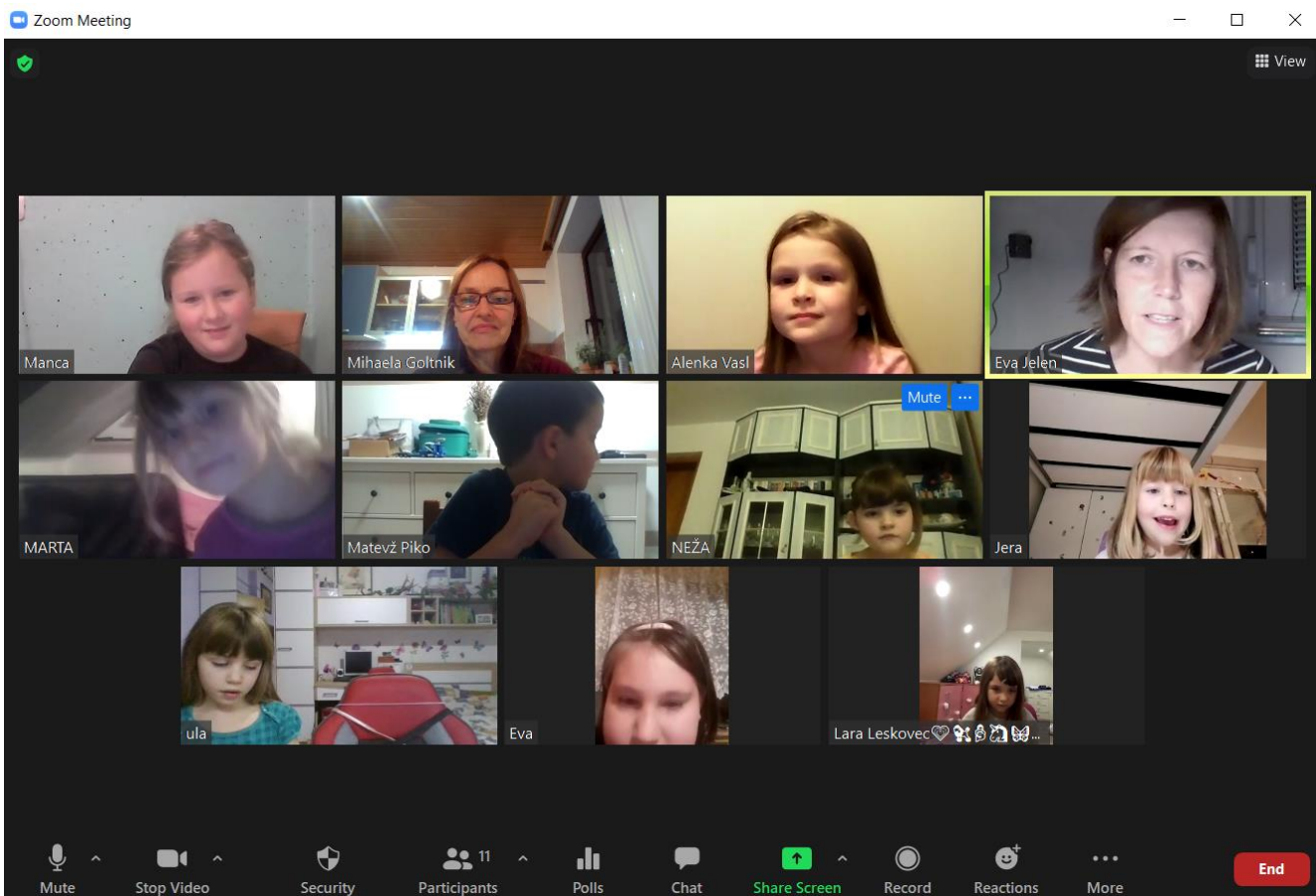
MATEVŽ: Boljša mi je ta šola, ker nas ne tepejo in naša učiteljica ni tako huda. Imamo boljše mize in stole. Boljše je to, da me dedi pripelje v šolo, ne bi rad hodil peš.

JERA: Ta šola mi je boljša, ker se lahko igramo, ker imamo tablo, na kateri lahko gledamo YouTube in zraven plešemo.

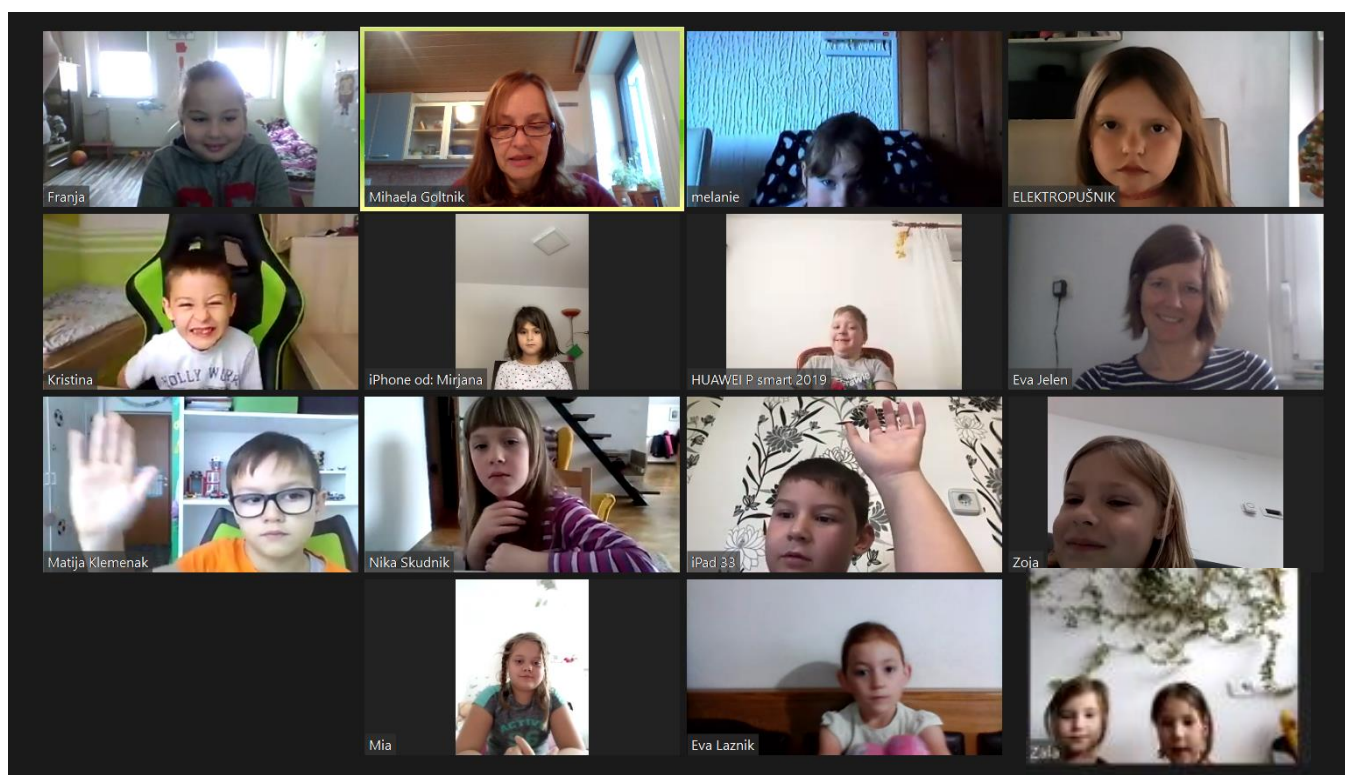
NEŽA: Ne bi rada hodila v šolo, če bi me tam kaznovali. Raje tudi pišem v zvezke. Ne bi hotela sedeti v oslovski klopi. Pri nas je vse lepše.

Prvošolci smo se na kulturnem dnevu Raziskujemo in ustvarjamo spremenili v črne muce. Igrali smo se s pesmico Črni muc, kaj delaš?

Prvošolci smo se med učenjem na daljavo vsak teden zelo veselili naših srečanj preko Zooma.

IFIGENIJA SIMONOVIC

POLJUB ZA PRINCESO

KRALJOD

Kralj Krakan Zeleni

Kraljica Regina

princesa Krakica

Zaban

tri stare zabjanke

stara kraljica

NMALIM SO VŠEČ

Malim so smešne besede
všeč.

kot recimo rizibizi,

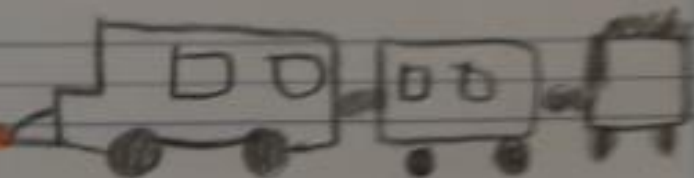
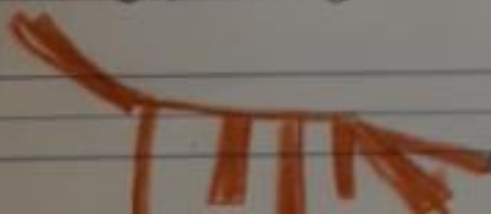
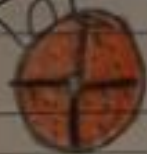
kot recimo macafizlji,

kot recimo picakola,

kot recimo čudnistov,

kot recimo turb vlak,

kot recimo kot recimo.

MOJ DAN Z NAOČNIKOM IN OČALNIKOM

Danes zjutraj se mi je zdel dolgočasen dan, dokler ni na vrata nekdo potrkal. Takoj sem šla k vratom in jih odprla. Zunaj sta stala dva detektiva. Najprej sta se mi predstavila, nato pa povedala, da me nujno potrebujeta. Skupaj smo odšli k njuni hiši in vstopili. Hiša je bila lepo urejena in malo starejša. V dnevni sobi je bilo veliko zanimivih slik in knjig. Naočnik in Očalnik sta me prosila, naj se usedem. Ko smo vsi trije sedeli in pili vroč čaj, sta mi povedala, kaj bomo raziskovali. Rekla sta, da bomo raziskovali zločin, saj je nekdo ukradel nakit iz bližnje prodajalne. Najprej sem se razveselila, saj se mi je zdel ta primer zelo zanimiv, a ko sta mi povedala, kaj vse moramo narediti, sem vedela, da bo to še zelo težko. Po pogovoru smo odšli na kraj zločina. Ta prodajalna je bila na koncu ulice, bila je majhna in skromna. Ko smo vstopili, nas je pričakal star gospod. Ta gospod je bil prodajalec, ki že veliko let dela v tej prodajalni. Po kratkem razgledu smo zaslišali tudi njega. Povedal nam je, da je bil v času ropa doma, saj je bila nedelja in prodajalna je bila zaprta. Medtem ko sta Naočnik in Očalnik bila pri blagajni, sem se jaz še malo razgledala. Na drugem koncu sobe sem našla bele stopinje, ki sta jih Naočnik in Očalnik spregledala. Hitro sem pokazala drugim. Naočnik, Očalnik in jaz smo vzeli povečevalna stekla in sledili sledem. Bele stopinje so nas peljale po pločniku, vse do druge ulice. Hodili smo dolgo, a na koncu smo prispeli do restavracije, tam pa so se sledi končale. Zdelo se nam je zelo čudno in mislili smo, da smo se kje zmotili. Hoteli smo že iti od začetka, ko smo vseeno vstopili. V restavraciji je bilo vse tiho, vsi so bili umirjeni in prijazni. Natakar je imel veliko dela, zato se nam ni zdel sumljiv. Čez nekaj časa je Očalnik spet našel sledi. Beli prah nas je vodil skozi velika vrata v kuhinjo, kjer je delal glavni kuhar. Na tleh pod pultom je bila prevrnjena moka. Z malo razmišljanja smo ugotovili, da so bile bele stopinje moka, ki jo je zločinec pohodil. Menili smo tudi, da mora biti storilec v bližini. Ker nihče drug nima vstopa v kuhinjo, bi moral biti zločinec glavni kuhar. Ko smo poiskali kuharja in se prepričali, da je bil res on, smo začeli v kuhinji iskati ukraden nakit. Preiskali smo vse predale s kuharskimi pripomočki in vse kotičke za sadje in zelenjavo. Mislili smo, da nam ne bo uspelo in da nakita nikoli ne bomo našli, ko sem se spomnila, da obstaja še en kraj, kamor nismo pogledali. Vsi skupaj smo odprli pečico in notri je bilo veliko nakita. Zdaj smo imeli vse, kar je bilo ukradeno, zločinca in vse dokaze. Poklicali smo policijo, da je vse preverila in na koncu prijela storilca. Kuhar je policiji priznal vso resnico z nakitom. Nakit smo predali v prodajalno. Naočnik in Očalnik sta bila name zelo ponosna, saj se je vse dobro končalo.

DETEKTIV JAKA

Zjutraj sem vstal, naredil sem si zajtrk in kavico. Ko sem začel jesti, je zazvonil telefon. Javil sem se. Poklical me je Naočnik. Rekel je, da moram takoj priti k njemu. Odhitel sem.

Ko sem prispel, sem vprašal, kje je Očalnik. Rekel mi je, da me je poklical ravno zaradi tega, saj so Očalnika zvečer ugrabili in ga moramo najti. Pomislil sem, da bo to malo težko, saj sva samo dva in nikakor ne bo lahko. Nato sem se spomnil, da lahko pokličem svoji prijateljici Aliso in Vito. Ko sta prispeli, sva jima z Naočnikom povedala, zakaj sva ju sploh poklicala.

Začeli smo iskati sledi. Skoraj smo že odnehali, ker ni bilo niti enega odtisa prstov ali las. A kmalu smo na dom dobili videokaseto. Na njej je bil posnetek, kje je Očalnik ujet. Vzel sem svoj dron in ga popeljal do točke, kjer naj bi bil Očalnik. Odpeljali smo se tja, a med potjo videli, da ima Očalnik le še za pet minut kisika, saj je bil zaprt v nepredušno zaprtem prostoru. Pohiteli smo in prišli do mesta, kjer smo našli Očalnika. Potem smo poiskali še zlikovce, ki smo jih poslali v zapor. Vsi navdušeni smo odšli domov.

Na žalost sem se prebudil in ugotovil, da so bile samo detektivske sanje.

Jaka Repanšek, 5. a

Gabi Mlačnik, 6. a

Klemen Marko, 8. a

MOJA DETEKTIVSKA ZGODBA

Na vse zgodaj zjutraj me je zbudil telefon. Klical me je Očalnik. Rekel je, da moram takoj v njun laboratorij. Ko sem prišel, smo najprej spili jutranjo kavo. Naočnik in Očalnik sta povedala, da imamo dve pogrešani osebi. Takoj smo šli na teren, a še preden smo šli, smo dvanajstkrat preverili, ali smo zaklenili.

Ko smo se pripeljali na kraj zločina, smo z detektivskim prahom odkrili prvo sled (stopinje). Sledili smo stopinjam vse do Pariza v živalski vrt. Naočnik je s povečevalnim steklom odkril naslednjo sled. To je bila kri. Vedeli smo, da ni vse v redu. Sklenili smo, da se razdelimo. Očalnik je našel osumljenca, klical je naju, a zaman, zato mu je sledil sam. Naenkrat je priteklo veliko mož in obkolilo Očalnika. Eden od njih je imel kij. Očalnik jim je za las pobegnil.

Sam sem na tleh našel listek. Na njem je pisalo: »Vse barabe pridite ob enajstih zvečer do živalskega vrta. Saj veste, o čem govorim. Zato naj pridejo

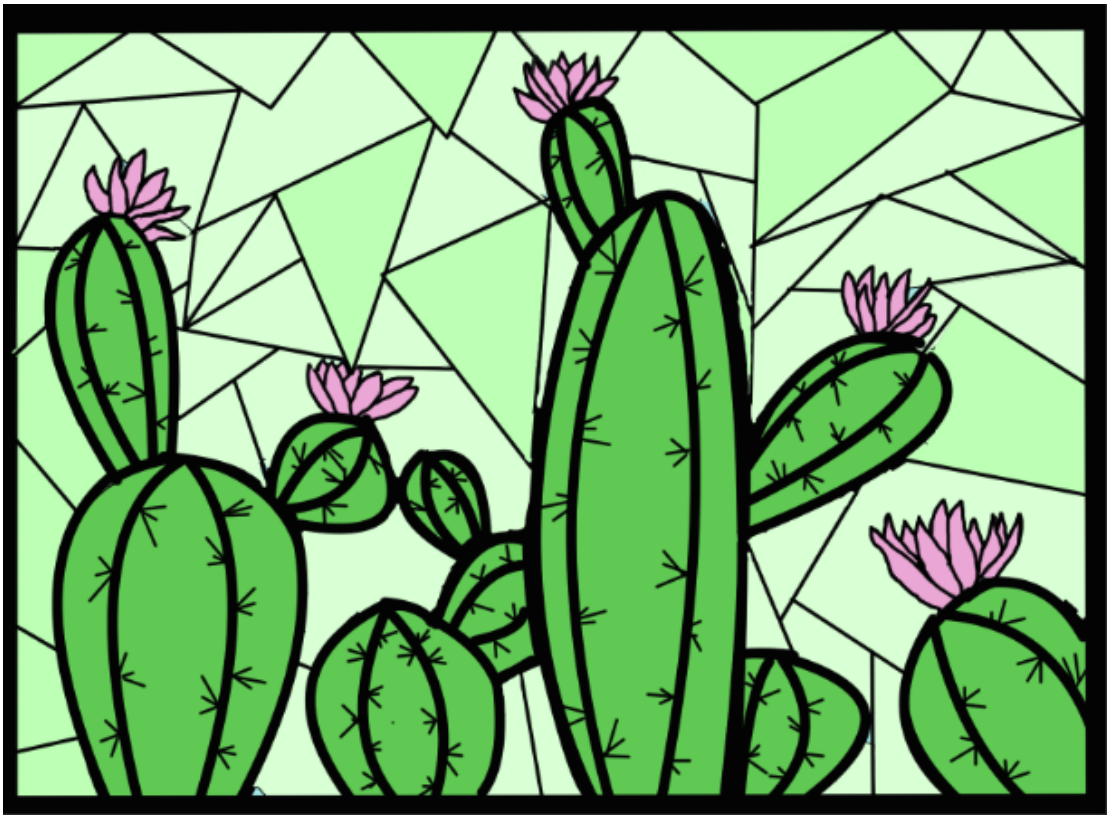
naslednji možje: Jošt, Jaka, Bandin, Lovro, Meki, Simon, Koki, Anže, Jaša, Kumi in Nej. Aja, ne pozabite na ujetnike!!!« Podpisan je bil »šef Gold«.

Malo sem se ustrašil. A raje, kot bi bil ustraховan, sem vzel listek in poklical Naočnika in Očalnika. Našel sem ju. Očalnik mi je povedal, kaj se je zgodilo, Naočnik pa je molčal. Pokazal sem jima listek in predlagal, da se neopazno vtihotapimo na druženje.

Ko je bila ura enajst zvečer, je bilo v živalskem vrtu veliko mož. Videl sem ujetnika, ki sta bila na vrhu Eifflovega stolpa. Naočniku sem dal nož, da bo razrezal vrvi in osvobodil pogrešani osebi. Očalnik pa je moral zamotiti barabe. Ko je Naočnik plezal na stolp, sem jaz stražil in poklical policijo. Na našo srečo je policija prišla ravno pravi čas. Naočnik je že rešil pogrešani osebi, Očalnik pa je ustrezno poskrbel za barabe.

Po dobro opravljenem delu smo nazdravili s kozarčkom svežega soka. Naočnik in Očalnik sta prižgala pipo in veselo smo se pogovarjali o tem dogodku.

Jaša Vesnicer, 5. a

Eva Veršnik, 7. b

NAJBOLJ RAZBURLJIV DAN Z DETEKTIVOMA

Danes je bil res neobičajen dan, saj sem ga preživela z Naočnikom in Očalnikom. Mislila sem, da se bomo družili ob čaju, ampak ni bilo ravno tako. Naočnika in Očalnika so poklicali drugi detektivi. Povedali so jima, da potrebujejo pomoč pri preiskavi zapletenega primera v džungli. Tako sta me vzela s sabo. Bila sem res vesela. Le kaj se bo še zgodilo?

Med potjo po gozdu smo srečali gorilo, ki je napadla brez razloga. Menili smo, da je to problem, ki smo ga prišli rešiti. Šli smo naprej in srečali gospoda z upravljavnikom. Naočnik ga je vprašal, kaj počne tukaj. Gospod mu je odgovoril, da se razgleduje. Potem smo šli naprej. Na poti smo srečevali gorile, ki so se vedle enako kot prva. Bilo je res čudno. Naočnik in Očalnik sta že zbirala dokaze. Izvedela sta, da je tisti moški lagal. Uporabljala sta povečevalno steklo in čopič.

Izvedela sem, da so tiste gorile roboti. Odločili smo se zbrati še več dokazov. Izvedeli smo tudi to, da je upravljavnik tistega moškega računalniško upravljal gorile. Kakšen zaplet? Naočnik je poklical pomoč. Hitro so prišli in ujeli nepridiprava. Odpeljali so ga na sodišče, kjer so ugotovili, da je bil to res on. Uganka je bila rešena. Iz džungle so morali odstraniti vse robogorile. Sedaj moramo raziskati še, zakaj je tisti moški to sploh počel. Najbrž je želel doseči kaos v džungli.

Vesela sem, da se je vse srečno končalo. Res pa je, da sem primer tudi sama pomagala rešiti. Bil je res zanimiv dan in še Naočnik in Očalnik sta me za delo pohvalila.

Neža Šušel, 5. a

Klara Piko, 8. a

LEP SONČEN DAN

Lepega dne je svetlo rjavo drevo
segalo s svojimi vejami v nebo.

Svetlikajoča rumena roža
je globoko s cveti sijala v nebo.

Svetlo modra voda je tekla ob strani rjavega drevesa
in rumena roža je zrla v nebo.

Na vsaki strani vode je bila sijoča zelena trava,
ki je zrla v nebo.

Na lep sončen dan je sinje modro nebo
gledalo na drevo.

Marsel Tevč, Matic Lesjak, 9. a

Rene Matevžič, 2. a

POMLAD

Pomlad je zopet prebujena,
živeča kot še nobena.

Podnevi sonce žari,
ponoči pa luna straši.

Na travniku cvetoča je roža,
ki jo veter neprestano boža.

Cvetovi so pisani,
kot v pravljici narisani.

Jerneja Pranjic, Laura Pečovnik, Nejc Šteharnik, 9. a

Chonrudee Kaha, 9. a

Hana Sušek, 2. a

Počutim se kot
potoček, ki vsak
dan teče skozi vasico,
obenem pa sem
kot strela, ki seka
na jasen dan.

Tako se počutim
vsak dan,
ker rada se
imam.

Jana Raztočnik, 9. a

Ella Kert, 2. a

Prijatelji so kot cvetovi,
ki na vrtu rastejo.
Nekateri so valovi,
drugi kot bogovi.

Pravi prijatelji ti pomagajo,
da nisi sam.
Prijatelji se vedno pogovarjajo
in vedno bodo tam.

Uroš Oder, 7. a

Prišel je čas, ko rože cvetijo,
na nebu pa ptice letijo.
Nekateri preveč onesnažujejo,
živali pa se rade prehranjujejo.

V naravi je veliko nevarnosti,
zato potrebuješ veliko odgovornosti.
Je tudi veliko lisic,
a na drugi strani veveric.

Manca Golob, 7. a

Ana Klemenak, 2. a

Mavrična princesa

Nekega dne se je rodila mavrična
princesa po imenu Barbi. Bila je naj-
lepša v mavrični vasi. Njeni starši so
imeli grad. ~~Oni~~ dolgo je prišla sopernica
in hotela kristal. Niso ji ga dali. Sopernica
se je razjezila na nevaložnost. Grad je
izginil in iz gradu je padel kristal.
Barbi ga je pobrala in iz njega
navadila verižico. Barbi je dobila moč.
Lahko je naredila vse. Pričarala je grad
nazaj in vse je bilo po starem.
Tako so živeli srečno do konca svojih
dni.

MALIM SO VŠEČ

Malim so vseč sladke reči
kot recimo palačink,
kot recimo marmelada,
kot recimo lizika,
kot recimo čokolada,
kot recimo bomboni,
kot recimo, kot recimo...

Samorogi

Nekdoč so živeli samorogi in so se igrali na mavričnem travniku. Nekateri so se skrivali, drugi lovili, najmlajši samorog pa je le hodil po travniku in opazoval mavrične barve. Začel se je oddaljevati od prijateljev in kar naenkrat ni več videl molenega samoroga. Znašel se je v temnem gozdu in ni našel nič poti nazaj. Hodil je sem ter tja in kar naenkrat je na stonu zagledal čudežno kraglo.

Ko ja je prijel v noke je
razvelila. Karžel si je, da bi
mu pokazala pot nazaj do
mavričnega travnika. In res
se je v hipu spet znašel med
prijatelji samaragi.

NEBO

Ko pogledam v to modro nebo,
v odsevu vidim obsijano drevo.
Drevo, ki je obsijano z milimi žarki,
žarki, napolnjenimi z življenjem.

Ko pogledam v to modro nebo,
v daljavi zagledam ptice, ki se svetijo
kot bleščeče rož'ce,
rož'ce obsijane s toploto in lepoto.

Čez leta zaradi groznega smeta
ne bom več ugledala lepote tega kraja,
saj se bodo širile gmote,
gmote brez povratka.

Taja Oderlap, Chonrudee Kaha, Gabrijela Kirbiš, 9. a

ČUDEŽNA PESMICA

Prelepa roza roža našega sveta,
ki odtrga te nežna rokica.
Seme tvojega srca
raztroši jih po praproti zeleni.

Varuh tega je gozda
velika bela veverica.
Čez prelepi ta naš začarani most
se vali stari kamen,
ki Sivko se glasi.

Pod mostom mogočnim
vali sinje modra voda se,
ob njem sedi mož,
ki Storž imenuje se.
Sliši se melodija začaranih gozdov,
skupaj s Storžem pojemo ob ruševinah gradov.

Klara Primožič, Urška Lesjak, Tine Krajnc, 9. a

TEKMOVANJE TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA 2021

Učenke 9. razreda smo letos pod vodstvom učiteljic Ane Kamnik in Barbare Komar sodelovale na tekmovanju Turizmu pomaga lastna glava. Ustvarjale smo na temo »Moj kraj, moj chef« in pri tem spoznavale črnjansko hrano, naš Olimpline, pripravljale okusne izdelke, obiskale TIC, raziskovale turizem v našem kraju ter se pri delu zelo zabavale.

Korona in delo na daljavo sta nam prekrizala načrte, zato smo se dela morale lotiti na drugačen način. Ko smo prišle nazaj v šolo, smo začele s peko naših izdelkov, ki smo jih načrtovale med izobraževanjem na daljavo. Dobile smo idejo, da bi naše izdelke lahko turistom ponudili na cilju Olimplina, saj bodo takrat polni adrenalina in jim bo prijalo nekaj sladkega. Naredile smo Čaj za pogum iz zelišč, ki jih najdemo pod travnikom pod zajlo, Zip kekse iz črnjanskega medu, Alenčine kronce z nadevom iz suhih hrušk in Matjaževe mošnjičke napolnjene z jabolčnim nadevom. Poleg hrane smo pripravile še skeč in predstavitev naših izdelkov. Izdelale smo zloženko, na katerih si lahko turisti preberejo nekaj o Črni, Olimplinu in legendi o kralju Matjažu, ter plakate za promocijo izdelkov.

Predstavitve smo sodelujoči učenci po Sloveniji imeli letos preko Zooma, ampak smo na dan, ko bi morale predstaviti našo tržnico, pristale v karanteni. Kljub temu smo se srečanja udeležile, ko smo prišle nazaj v šolo. Na prestavljen dan predstavitve smo imele težave z internetno povezavo, zato smo celotno predstavitev posneli ter poslali Turistični zvezi Slovenije. Velike zahvale gredo tudi računalnikarju Nejcju Gerdeju, ki je skrbel za tehnično podporo.

S skupnimi močmi smo usvojile srebrno priznanje, saj smo se pri ustvarjanju izdelkov, na katere smo zelo ponosne, močno potrudile. Izdelke smo odnesle tudi gospodu ravnatelju Mitju Pranjiču in gospe županji Romani Lesjak, ki nas je vsako leto podpirala in tudi letos bila ponosna na nas.

Jerneja Pranjič, Laura Pečovnik, Taja Oderlap, Anja Voler in Gabrijela Kirbiš, 9. a

NAŠE BOŽIČNE ZGODBE

3. RAZRED

JELENČEK IN IZGUBLJENO DARILO

Nekoč je na severu, v jelenovem bivališču, živel jelenček Rudolf. Želel je postati Božičkov pomočnik. Rudolf je raste in raste in ko je bil pripravljen, da postane pomočnik, je odšel na tekmo, kjer se vsak lahko izkaže. Ko se je tekma končala, je bil Rudolf zelo vesel, ker se je uvrstil in postal pomočnik. Čez nekaj mesecev je bil božič. Rudolf je komaj čakal, da bo dostavljal darila po svetu. Končno je napočil čas dostave. Rudolf je previdno peljal darila, ko je naenkrat močno streslo sani. Takrat je darilo padlo s sani in veter ga je odpihnil. Darilo je našel zajec Repko, ves premražen, v bližini jelenovega bivališča. Na darilu je pisalo Sara Bor. Repko je vedel, da darilo ni njegovo. Ker je bil v bližini Božičkovega bivališča, ga je odnesel tja. Ko so se Božiček in jelenčki vrnili domov, so opazili še eno darilo za Saro. Takrat se je Rudolf odločil, da sam dostavi darilo, saj se je čutil odgovornega. Po opravljenem delu je Rudolf obdaril še zajčka Repka, ker ga je rešil težav, saj bi drugače Sara ostala brez darila.

Aneja Ameršek, 3. a

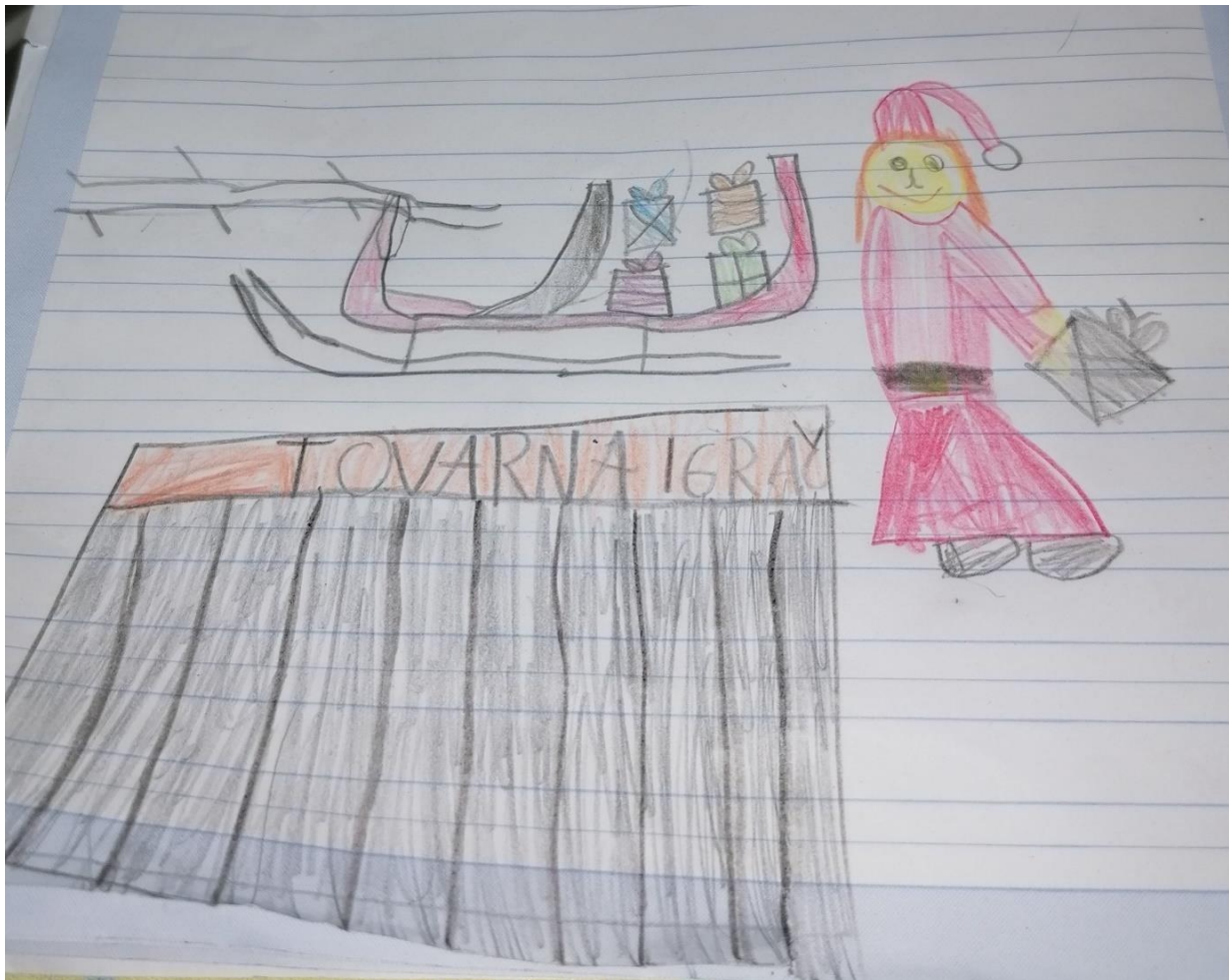
BOŽIČEK IN VROČA ČOKOLADA

Božiček se je nekega mrzlega zimskega dne odpravljaj pobirat pisemca k otrokom. Sedel je v svoji koči na toplem gugalniku. Stopil je iz kočice na spolzko vzletno stezo. Božiček se je noro prestrašil in padel na rit. Njegovi škornji so popustili na spolzkih tleh. Očitno tudi njegov trebuh, saj ga je zelo bolel. Mislil si je, da je to od sladke vroče čokolade, kajti vsak dan je popije zelo veliko. To je čisto res. Na pomoč so mu priskočili palčki in palčice. Pripravili so mu toplo zavetje. Božiček v svoji majhni kočici ni imel postelje, zato je svoj velik trebuh položil v smrečje. Ker je Božiček imel topli in debela oblačila, ga ni nič pikalo. Trebuh ga je začel še bolj boleti, a doma ni imel niti enega zdravila proti bolečinam zaradi vroče čokolade. Minile so tri noči, ampak Božičku ni in ni bilo bolje. Palčki in palčice so iskali zdravilo po vsem svetu, a ga niso našli. Božiček pa ni mogel k zdravniku, saj je bil eden od dobrih mož. No, čeprav je imel veliko denarja, je bila korona. A Božiček ni in ni odnehal. Odločil se je, da ne bo več pil vroče čokolade. Raje bo pil navadno vodo, saj je bolj zdrava. Veliko bolj kot tista sladka vroča čokolada. Vse se je dobro končalo in Božiček je lahko odpeljal vsa draga in nedraga darila.

TOVARNA V BOŽIČKOVI DEŽELI

V daljni deželi Laponski je stala Božičkova tovarna igrač. V delavnici so palčki izdelovali igrače, gospa Božičkova pa je pomagala brati pisma. V tovarni igrač so vsak večer izdelovali igrače. Gospa Božičkova je vsa darila lepo pospravila na Božičkove sani. Na božični večer so Božiček in jelenčki hoteli odleteti z Božičkovimi sanmi. Ugotovili so, da so pokvarjene. Gospa Božičkova je s čarobno palico popravila sani. Tako so se Božiček in jelenčki lahko odpeljali ter obdarili vse otroke na svetu.

NATANČNA ŠKRATINJA IŠČE OKRASKE

Nekoč je živela natančna škratinja. Stanovala je zraven Božička na nočnem nebu. Imela je veliko nalog v tem božičnem času. Njena največja naloga pa je bila okrasiti božično drevo. Ko je želela to nalogo opraviti, ni našla božičnih okraskov. Premišljevala je, kam jih je prejšnje leto pospravila, vendar jih ni našla. Iskala jih je po celem nočnem nebu, vendar jih ni našla. Bila je zelo žalostna. Božičku je povedala, da so božični okraski izginili. Ta pa ji je odgovoril, da niso izginili, saj so v njegovi shrambi. Odhitela je po okraske in okrasila božično drevo. Bila je zelo vesela, da so se božični okraski našli. V zahvalo mu je spekla okusne božične piškote. Oba sta bila zelo vesela, da se je vse srečno končalo.

ŠKRATKI POPRAVIJO SANI

Nekje na severnem polu živi Božiček in z njim milijon škratkov. Med njimi je bila škratinja Lili. Bila je zelo natančna. Ker je bila Lili natančna, je zavijala darila. Nekega predbožičnega večera, ko je Božiček potoval po svetu, so se mu pokvarile sani. Poklical je škratke. Škratki so prišli. Sani so bile takoj popravljene. Božiček je lahko srečno potoval po svetu. Otrokom je nosil lego kocke, knjige, barbike in še druge igrače.

Lara Plesec, 3. a

JELENČKOVO IZGUBLJENO DARILO

Zadnji večer pred božičem so jelenčki zadnjič trenirali letenje. S svojim letenjem so hoteli navdušiti Božička in si tako prislužiti darila. Jelenček Rudolf je komaj čakal božični večer, saj bo tudi on dobil darilo. Božiček in škratje so naložili polne sani daril. Med darili je bilo tudi darilo za Rudolfa. Božiček je dal znak za letenje in jeleni so se podali po širnem nočnem nebu. Ko so leteli skozi oblak, je eno darilo padlo s sani, a tega ni nihče opazil. Razdelili so vsa darila, le za Rudolfa ga ni bilo. Rudolf je ves razočaran vlekel sani domov. Kar naenkrat je na oblaku zagledal nekaj svetlečega. Leteli so bližje in videli, da je to Rudolfovo darilo. Ves srečen je s polno močjo vlekel sani nazaj domov.

Matevž Kumer, 3. a

V TOVARNI IGRAČ

Nekoč so v tovarni igrač izdelovali razne igrače. Ker je bila škratinja zelo natančna, je dobila ime Natančna škratinja. Tudi palčki so izdelovali okraske in igrače. Pri tem so morali biti zelo natančni. Ko je prišel Božiček z jeleni in sanmi po božične okraske, so izginili. Ker je bila škratinja zelo natančna, jih je našla in Božiček jih je lahko odpeljal.

Alex Potočnik, 3. a

BOŽIČEK

Nekoč je živel Božiček, ki je imel lepe velike sani. Z njimi se je odpeljal po darila, da jih bo lahko razdelil. Na njih je naložil za vsakega eno darilce. Dolgo dolgo je trajalo. Ko je hotel oditi, so se mu sani uničile. Kar omedlel je. Ko se je prebudil, so bile sani že popravljene, ker so jih na srečo popravili njegovi palčki in Božiček se je lahko spet vozil.

Zala Potočnik, 3. a

NATANČNA ŠKRATINJA IN IZGUBLJENO BOŽIČNO DARILO

Natančna škratinja je bila urejena in delavna. Imela je poravnano čepico in barvno usklajeno obleko. Delala je darila v tovarni igrač. Natančno jih je ovijala. Svoja darila je nosila k okrašeni smrečici. Ko jih je natančno zlagala pod okrašeno smrečico, je ugotovila, da eno manjka. Natančna škratinja je razmišljala in razmišljala, kdo ga je vzel. Nato je videla veliko mišjo luknjo, v kateri je bil rdeč trak. Vzele so ga miške, ker so bile žalostne. Za božič še nikoli niso dobile svojega darila. Ko je škratinja to ugotovila, se je odločila, da bo vsaki miški za ta in vsak naslednji božič naredila darila. Ko se je škratinja naslednjič vrnila iz tovarne igrač, je zraven prinesla še tri darila za miške in jih položila pod smrečico. Miške pa so ji vrnile njenega. Tako vsi otroci in miške dobijo darila vsak božič. Natančna škratinja pa jih pred tem natančno zloži pod okrašeno smrečico.

Filip Geršak, 3. a

BOŽIČKOV POMAGAČ ROBOTEK IN SEVERNI JELENI

Nekoč pred davnimi časi je živel robotek po imenu Robi. Vedno si je želel, da bi lahko Božičku pomagal raznašati darila. Neke noči je Robi gledal skozi okno in videl severne jelene leteti po zraku. Robi ni vedel, da je z njimi tudi Božiček. Pristali so na njegovi strehi in Božiček se je spustil po dimniku. Potem je Božiček šel do Robija in ga vprašal, ali bi šel z njim v njegovo deželo. Robi se je seveda strinjal. Naslednji dan so prispeli, ampak niso vedeli, da jim sledi zlobni škrat Francelj. Robi je božal jelenčka Rudolfa. Kasneje so hoteli okraševati smreko, ampak niso našli okraskov. Naenkrat je Robi zagledal Franclja, kako kuka izza vogala in jih opazuje. Robi hitro steče za vogal in ga ujame. Božiček je izvedel, da je Francelj skrnil vse okraske v vasi. Božiček je s svojo čudežno močjo prepričal Franclja, da se poboljša in vrne okraske.

Vita Gorza, 3. a

BOŽIČEK IN JELENČEK RUDLOF

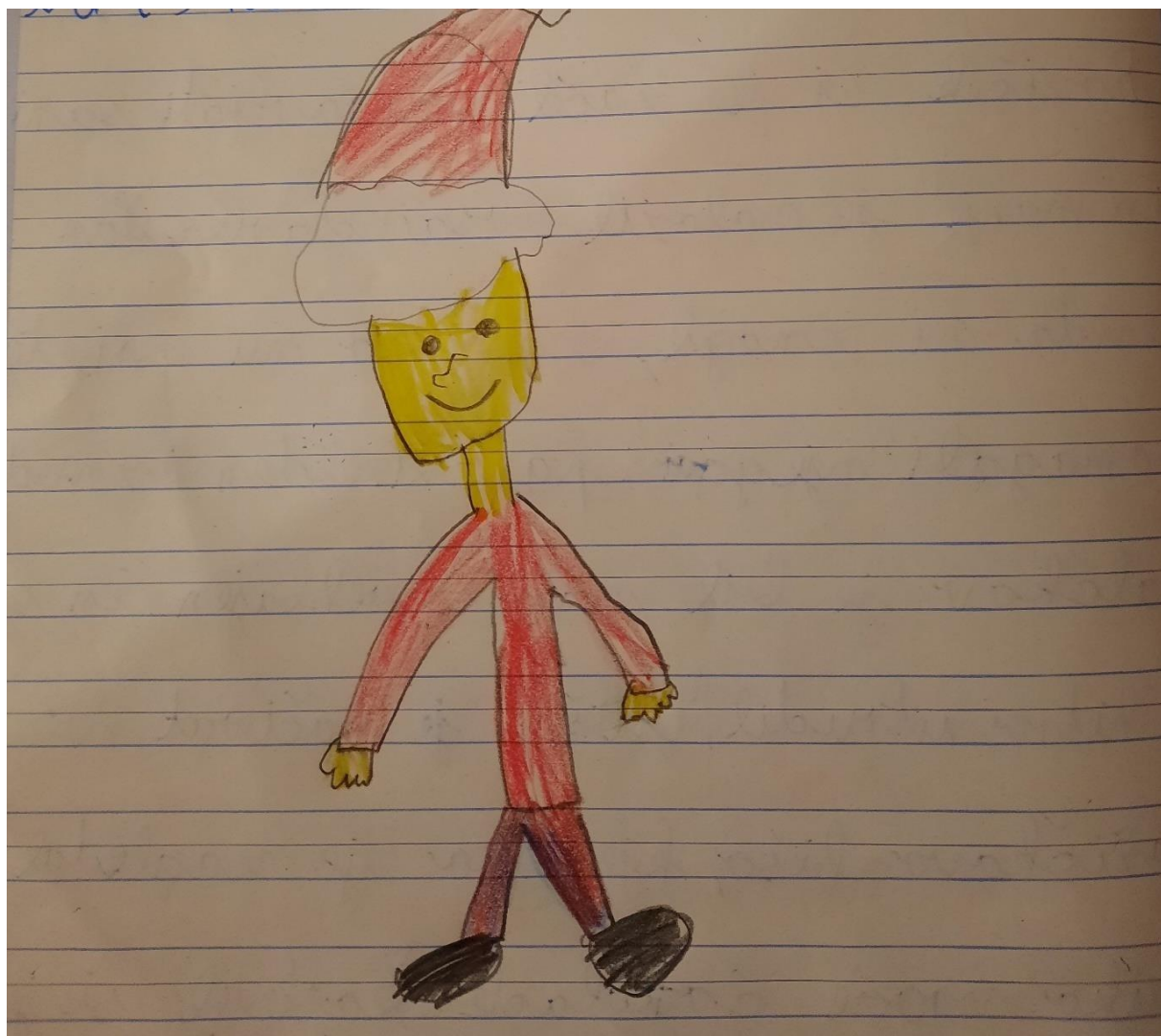
Nekoč pred davnimi časi je bil na severnem tečaju prav poseben dan, saj je imel Božiček veliko dela, ker se je bližal božič. Ko je šel Božiček preverit, kako gre palčkom, je vse šlo super. Ampak ko so šli z jelenčkom Rudolfom na pot, se je zgodilo nekaj groznega. Bil je snežni metež. Zato so izgubili darila. Ko so živali našle vsa darila, sta bila Rudolf in Božiček tako vesela, da sta še njim dala darila in vsi otroci so lahko imeli srečen božič.

Neli Oderlap, 3. a

PALČEK IN VROČA ČOKOLADA

Bil je mrzel božični večer. Božiček si je začel pripravljati sani in nanje naložil vsa darila. Sam seveda ni zmožel, zato so mu pri tem pomagali njegovi palčki. Eden izmed palčkov je bil malo prehlajen in se je hitro utrudil. Odšel je počivat v Božičkovo hišo, kjer je zagledal veliko vroče čokolade. Zaželel si je le en požirek, ampak čokolada je bila predobra in je vso popil. Božiček je odšel pogledat palčka, preden je odšel na pot. Palček mu je povedal, da žal ne bo mogel z njimi, saj ga preveč boli trebušček.

Jon Kordež, 3. a

BOŽIČNI OKRASKI SO IZGINILI

Približeval se je božič. Božiček je naročil robotku Škripu, da okraši njegovo jelko. Robotek je šel po okraske. Položil jih je zraven jelke. Ko je šel po lučke, je moral zlesti na podstrešje. Prinesel jih je dol. Opazil je, da so okraske izginili. Ampak robotek je lahko videl skozi stene. Videl je, da so v kleti. Toda klet je bila zaklenjena. Božička je vprašal, ali mu da ključ. Božiček je rekel, da so v omari. Robotek je pogledal v deveto omaro in vzel sedmi ključ. Odklenil je klet in vzel okraske. Tako je lahko čudovito okrasil jelko. Ampak kako so prišli okraske v klet?

Maj Krumpačnik, 3. a

SNEŽNI METEŽ

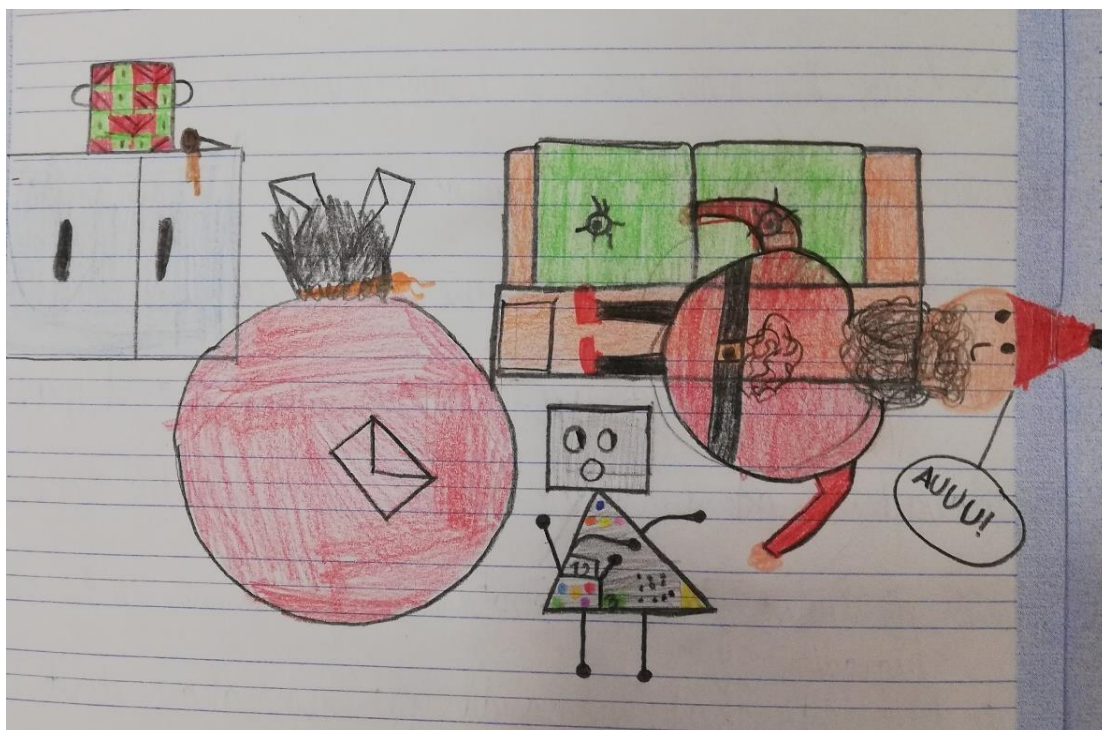
Dva dni pred božičem se je jelenček Rudolf sprehajal v bližini drugih jelenov. Ni želel iti k njim, ker ga je skrbelo, da se bo polet izjalovil. Prijatelj mu je rekel, naj ne skrbi, saj ne bo nič narobe in bodo lahko poleteli. Rudolf se je pomiril in šel spat. Ko se je zbudil, je pogledal skozi okno. Zunaj je bil snežni metež. Vedel je, da ne bo mogel dostavljati daril. Škratki so Božičku na sani dali streho, a jo je odpihnilo. Poskušali so jih potisniti, a tudi ni uspelo, zato so na sani dali plug in končno je uspelo. Božiček je s sanmi odletel v nebo. Vse zasluge grede Rudolfu, ker je rekel, da bi na sani dali plug. Rudolf je bil srečen, da so otroci dobili darila.

Jan Obretan, 3. a

VROČA ČOKOLADA IN ROBOTEK

Nekoč je živel Božičkov pomočnik robotek. Krasili so smrečico. Nanjo so dali lučke, piškotke in čokoladice. Ker so se utrudili, so si vzeli počitek. Škratki so šli zavijati darila. Prišel je Božiček. Vzel je eno čokoladico, vzel je drugo čokoladico. Rekel si je, da ne bo jedel čokoladic, ki so od škratkov. Spomnil se je, da ima v omari vročo čokolado. Lonec je dal na ogenj. Skuhal si je cel lonec vroče čokolade. In tudi pojedel vso vročo čokolado. Škratki in robotek so šli krasiti smrečico. Zaslišali so stok. »Auauauau, auuuu.« Robotek je pritekkel k Božičku. Vprašal ga je, ali je vse v redu. Božiček je odgovoril: »Vroč čokolado sem jedel.« Robotek je pogledal prazen lonec vroče čokolade. »Hmmm, mene je tudi bolel trebuh, ampak ne zaradi vroče čokolade. Mene je zaradi pudinga. Že vem, jaz sem zadremal in nato telovadil. Zadremajte, nato bomo skupaj telovadili pod smrečico.« Božiček se je zbudil. »Auuuu, nič ni bolje,« je rekel robotku. »Seveda ne, če še niste telovadili.« Vsak je naredil pet poskokov, deset počepov in pet krogov okoli smrečice. Božiček se je bolje počutil. Prebral je vsa pisma in zaklical: »Hej škratje, pisma imam za vas, v katerih piše, kaj želijo otroci.« Škratje so zaklicali: »Ne rabimo jih, smo jih že prebrali, ko ste vi dremali.« In tako so se zasmejali in sedli pod smrečico.

SKORAJ UNIČEN BOŽIČ

Nekoč je živel Božiček z jelenčkom Rudolfom. Jelenček Rudolf je bil zelo koristen, kajti če ga ne bi bilo, Božiček ne bi mogel raznašati daril, saj darila zavija Rudolf. Daril tudi ne bi mogel raznašati, če ne bi bilo električnih sani, ampak sani so se prav to leto pokvarile. Jelenček Rudolf je hotel pomagati. Šel je v bivališče jelenov in jim rekel, naj pridejo pomagat. Jelene je zanimalo, za kaj gre in Rudolf jim je vse povedal. Šli so mu pomagat, ampak Frederik se je razburil. »Saj nimamo rok,« je rekel jelenčku Rudolfu. Uf, jelenčka Rudolfa je razburilo. »Oh, kako bomo to rešili?« je vprašal jelen Mario. »Ne vem,« je rekel jelen Matic. »Oooo, že vem. Lahko pa mi vlečemo sani, za otroke in Božička.« Božiček je bil zelo vesel te ideje. Naslednji večer so se hitro odpravili na pot. Otroci so dobili darila in vse je bilo v redu. Vsi so se ob jelki, Božičkovi hiši in v bivališču jelenov imeli čudovito do naslednjega božiča.

BOŽIČNA NOČ

Nekoč je nagajivi škrat Poldi hodil cel teden po ledeni votlini, zato se je moral odpočiti. Imel je svetilko, a mu je ugasnila, zato ni nič videl. V votlini je zaslišal čudne glasove, ki so spominjali na zvok motorja. Kar naenkrat je v temi zagledal luč, ki se mu je vedno bolj bližala. Zagledal je čudežne sani, se povzpел nanje ter jim ukazal, naj mu pokažejo izhod iz votline. Sani so ga ubogale in ga pripeljale do izhoda. Škrat je šel naprej po zasneženem gozdu. Na saneh je iskal Božičkovo hišo, vendar so se mu med iskanjem sani pokvarile in naprej je moral peš. Hodil je celo noč in proti jutru končno zagledal Božičkovo hišo. Božiček ga je že nestrpno čakal, da bo pomagal pri zavijanju daril.

Kaya Pongrac, 3. a

BOŽIČNA ZVEZDA

Bližal se je božični večer. Gospa Božičkova je pripravila sani, Božiček pa je pripravil igrače. Sani so stale na spolzki vzletni stezi. Božiček je hotel vstopiti in vzleteti. Kmalu zatem je Božičku spodrsnilo, čarobni prah se je razletel po saneh in sani so vzletele. Gospa Božičkova je Božičku pomagala vstati. Takrat so se jeleni obrnili proti Božičku. Sani je morala voziti gospa Božičkova. Ko so se vrnili, so palčki Božičku pomagali ozdraveti. Skupaj so gledali božično zvezdo. Takrat je natančna škratinja opazila, da so božični okraski izginili. Žal so morali božič praznovati brez okraskov. Kljub temu je bil božič ob božični zvezdi vesel in srečen.

Živa Lužnik, 3. a

POREDEN PALČEK

Nekega večera je gospa Božičkova pekla piškote v Božičkovi hiši. Pečico je ravno dala na višjo temperaturo, ko je nekaj zaropotalo. Odšla je pogledat, kaj se je zgodilo. Nekaj časa je raziskovala, kaj je ropotalo, naenkrat je zagledala palčka Porednjačka, kako krade darila. Hitro ga je pregnala in vse povedala Božičku. Božiček je palčku Porednjačku dal kazen, da mu ta božič ne sme pomagati.

ŠKRATEK COPATEK

Nekaj dni pred božičem je v Božičkovi kuhinji stala velika skleda. V njej se je kuhala vroča čokolada. Kuhal jo je palček kuhar. Pustil je, da se vroča čokolada ohladi. Pa je prišel nagajivi škratek. Poskusil je vročo čokolado in zakričal: »Aaaaaaa, peeečeee!« Palček kuhar je pohitel in vprašal: »Kdo si? Zakaj si tukaj?« Povedal je, da je nagajivi škrat in da ga vsi kličejo Bosa neroda, ker je bos in nima copatkov. Zato se je odločil, da bo nagajivi škratek. Palček mu je dejal, naj napiše pismo, da si želi copatke. Nagajivega škratega je bolel trebuh. Palček kuhar mu je povedal, da je to zaradi vroče čokolade. Potem je palček Bosa neroda šel v tovarno igrač in Božičku izročil pismo. Za božič je palček dobil copate in vsak dan skakljal v tovarni z igračami, na božični večer pa je pomagal palčkom zavijati darila. Postal je škratek Copatek.

Žana Lužnik, 3. a

Neža Šušel, 5. a

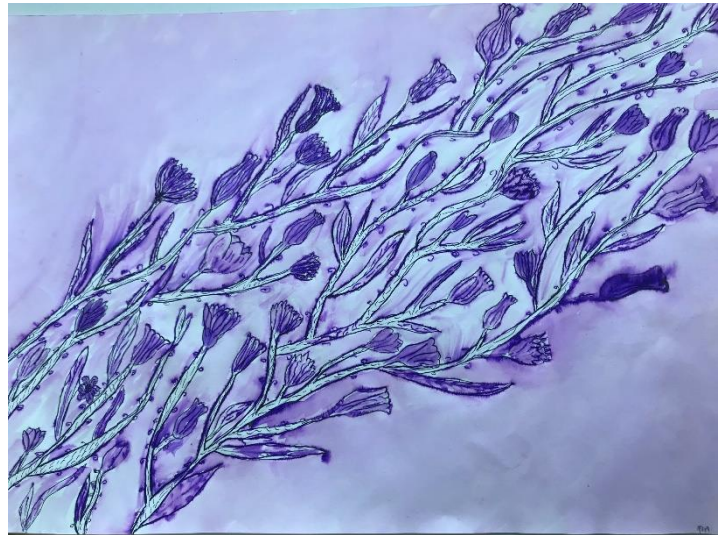
Dovolj imam zime,
naj že hitro mine.
Komaj čakam na poletje,
ko pelo bo vse cvetje.

S prijatelji zunaj bom sedela
in se na toplem soncu grela.
Komaj čakam na proste dni.
Šole bo konec, le kaj sledi?

Asja Tomše, 7. a

Češnja cveti,
potok šumi,
ptiček žvrgoli,
narava poje ti.

Narava prebuja se in cveti
ter sneg se tali,
veter zapiha ti,
sreča v srcu zatli.

Pia Potočnik, 7. a

KAKO SEM SPRAVIL DRNULJO V TEŽAVE

(Josip Jurčič: KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI)

V Višnji Gori je živel Lukež Drnulja. Bil je nočni čuvaj in moj lastnik. Jaz sem kozel Lisec.

Nekega dne, ko je Drnulja nabiral listje, sem mu pobegnil. Vedno so me nadlegovali vaški otroci in psi. Ko sem bežal pred njimi, sem prispel do lesenega plota, bil je last Andraža Slamorezca. Drnulja in Slamorezec se nista dobro razumela, imela sta stare zamere. Kakorkoli, gremo naprej k zgodbi.

Za tem plotom je bil velik vrt, na vrtu je rastle veliko zelenjave. Ko sem videl to slastno zelje in solato rasti na vrtu, sem odšel v čisto drug svet.

Gledal sem in gledal in si želel. Jedel sem z očmi, to je videl Slamorezec. Ravno kar je popil nekaj kislega mleka za popoldansko kosilo. Nekaj je premišljeval, ko je zagledal moje noge na svojem plotu, se mu je dim pokadil iz ušes, tako jezen je bil.

Prijel je palico, jo zlomil na pol – ne vem, kako je naredil to. In s polno silo planil name, gledal me je z ubijalskim pogledom – tedaj sem se bal za svoje življenje. Ko sem na svojem telesu začutil roke, bile so Drnuljeve, sem si oddahnil. Še dobro, da je prišel, če ne ... niti pomisliti nočem na to. Potem je mene in Drnuljo Slamorezec tožil za vse, kar se je zgodilo.

Na sodbo so prišli mestni svetniki, župan in sodniki. In tudi vsi vaščani Višnje Gore. Niso se mogli odločiti, kaj bodo naredili, ko je starešina Žužnjala naenkrat prišel na idejo, da bi naju oba obesili. Vaščani Višnje Gore – bili so Višnjani – so se strinjali, pa sem mislil, da so me imeli radi.

Slamorezec je zavriskal in poskočil, tako mu je bila všeč ideja starešine Žužnjala. Ko je gospod Gobežel, drugi starešina rekel: »Bodimo dobri in Bog bo dober z nami. Odpustimo Drnulji in kozlu Liscu!«

Odleglo mi je, saj so se Višnjani strinjali z njim, ne pa s starešino Žužnjalom. Slamorezec pa je skakal sem ter tja, da bi pridobil vsaj polovico Višnjanov nazaj na svojo stran. Ko se je obrnil Višnjan, da bi videl, koliko je ura, saj se je malo dolgočasil. Ta je bil poseben, saj je bil to zanimiv dogodek za Višnjane. Torej ko se je obrnil, je videl prihajati Krivostegno – Flere Krivostegno je bil vaški bistrournjež.

Višnjan je predlagal, naj on razsodi o usodi Drnulje in mene. Višnjani so se strinjali (vem, kaj mislite, da so se vedno strinjali – saj so se res, ker takšni pač so). Po dolgem premišljevanju se je odločil, da bom udarjen po svoji senci devetkrat, Drnulja pa bo moral gledati z zavezanimi očmi. Ko sem to slišal, me je kar zbolelo pri srcu.

Po kazni smo vsi lepo živeli naprej, sicer naju je Slamorezec še krivo gledal, vaški otroci in psi so me še naprej nadlegovali, ampak se mi je zdelo zanimivo, zabavno in še smešno. Nikoli pa ne bom storil enake napake, kot sem jo.

Trina Dimnik, 7. b

Urša Založnik, 6. a

KULTURNI DAN V 4. A

V letošnjem šolskem letu smo četrtošolci načrtovali, da si enega izmed kulturnih dni popestrimo z ogledom filma. Glede na to, da nas le nekaj mesecev loči do septembra, ko bomo zakorakali v 5. razred, smo se odločili, da si ogledamo slovenski film Junaki petega razreda.

Najprej smo spoznali avtorico knjige, po kateri je bil film posnet, in sicer Jano Vidmar, ter še nekatera njena druga dela.

Nato smo si ogledali film, ki nam je bil zaradi napete vsebine in srečnega konca zelo všeč. Po ogledu smo v zvezek narisali svojo naslovnico knjige, seveda, če bi jo napisali mi. Ob zaključku pa smo film poustvarili še s stripi.

četrtošolci

SREČALA SEM KRALJA MATJAŽA

Bilo je nekega mrzlega zimskega jutra, ko smo se moja družina in prijateljica Azra odpravljali na pohod na Peco. Ko smo se pripeljali do parkirišča in začeli hoditi, sem kar naenkrat v daljavi zagledala vojake in nekega moža s krono. Hitro sem pritekla do Azre in ji povedala, kaj sem videla. Nekaj časa sva strmeli na travnik, kjer sem videla može. In zopet sva jih zagledali. Bili so oblečeni, kot da bi prišli iz srednjega veka. Skupaj sva odšli do moje mame in ji povedali, kaj se je zgodilo. Nihče nama ni verjel, saj so mislili, da se šaliva. Prepričani sva bili, da se tam zgoraj nekaj dogaja, a nisva vedeli, kaj točno bi lahko to bilo.

Ko smo prišli z vrha Pece, smo odšli še jest v kočo. Z Azro sva se odločili, da greva še k votlini kralja Matjaža. Ko sva prišli do nje, je tam cvetela lipa. To se nama je zdelo zelo čudno, saj je bila zima. Vseeno sva odšli v jamo. Kralja Matjaža ni bilo, videli pa sva njegovo brado, ki je bila okoli mize ovita devetkrat. Takrat sem se spomnila legende o kralju Matjažu. Pripoveduje o tem, kako se bo nekega dne zbudil in bo njegova brada devetkrat zrasla okoli mize. Tistega dne naj bi pred njegovo jamo, sredi zime, zacvetela lipa. Vsi znaki so kazali na to, da se je kralj prebudil. Postalo naju je zelo strah. Hitro sva se odpravili iz jame, a pred njo so stali vojaki. Točno taki, kot sva jih videli že prej. Bili so veliki in oblečeni v kovinske oklepe, za njimi pa je stal Matjaž. Nisva vedeli, kaj naj storiva. »Kaj pa vidve počneta tukaj in kako si drzneta vstopiti v mojo jamo?« se je oglasil kralj Matjaž. »Ali sta tisti dve, ki me želita pokončati? V boj z njima!« je glasno rekel.

Hitro sva spregovorili, da jim nočeva nič žalega. »Veste, v tej jami ste že mnogo let. Se spomnite, ko so vas lovili Turki, pa se vam je odprla ta jama in vi ste se skrili vanjo? No, takrat ste tu notri zaspali in legenda nam je govorila, da ko bo vaša brada okoli te mize zrasla točno devetkrat, se boste zbudili. In izgleda, da je ta dan danes,« sem mu povedala.

»Torej katerega leta pa smo?« začudeno vpraša Matjaž. »Leta 2021,« mu pove Azra.

»Kaj? Kako dolgo pa sem potem bil tu notri zaprt?« spregovori Matjaž.

»Tega ne veva niti midve.«

Nekaj časa smo se še pogovarjali, saj je imel kralj Matjaž še toliko vprašanj, da za nekatera nisva niti vedeli, kaj pomenijo. Nikoli si ne bi mislila, da ima kralj Matjaž toliko vprašanj. Kmalu smo se odpravili h koči, pri kateri so naju čakali moji starši. Ko so videli kralja, nihče ni verjel svojim očem. Povedali sva jim celo zgodbo in tako je kralj Matjaž spet zavladal Slovincem in na Koroškem so bili zopet zlati časi.

Asja Tomše, 7. a

(Nagrajen spis ob letošnjih gradovih kralja Matjaža.)

KRALJ MATJAŽ

Nad Dravo je počasi ugasnil dan.
Spustila se je noč, utihnile so ptice,
se Kralj Matjaž naslonil je na dlan,
večernem pišu je nastavil lice.

Pred kočo svojo rad je posedal
v hladu poletnega večera,
v daljavo rad se je zagledal,
a v sebi mnogo čutil je nemira.

Vsak dan je pričakoval napeto,
da bo na hribu v noči temni se posvetil kres.
Saj je minilo skoraj leto,
ko je deželo našo doletel strašni bes.

Drhal z juga, turška vojska strašna,
plenila neusmiljeno je po deželi naši,
gospoda naša je bila vsa plašna,
ustavit' Turkov niso mogli vsi plemiči in velikaši.

Pobijali so Turki brez izbire, otroke, starce in pa žene,
nihče ušel ni vojski krvoločni,
požigali vasi so nebogljene,
le kmetje pod Matjažem zbrani uprli so se jim odločni.

Ko je napeto zrl v temno noč,
v daljavi zagorel je majhen kres,
poklicat moral bo pomoč,
zdaj ni več šale, zdaj gre zares.

Po hribih naokrog še drugi so kresovi zagoreli,
Matjaž poklical hitrega je sla,
da k njemu vsi so hrabri kmetje prihiteli,
da obranili bi strašnega se zla.

Ko jutro je deželo prebudilo
in sonce osvetlilo je polje,
je grozno sliko jim razkrilo,
nad njih zdaj strašna vojska gre.

Na polju pod njimi so v soncu se bleščali
turški oklepi, ščiti in pa sablje,
konji vojščakov nemirno so čakali,
da sultan da znak, da v boj požene rablje.

Matjaževa se vojska ni jih ustrašila,
hrabro podala se je z njimi v boj,
a z njimi dolgo res se ni borila,
saj hitro je spoznala, da je sovražnikov nebroj.

Matjaž popeljal je junake svoje zbrane
visoko na mogočno goro, v gozdove črne,
da bi prištedil jim številne rane,
da vsak od njih se zdrav domov nekoč spet vrne.

Preganjali so Turki strašni jih vse do vrha gore,
takrat pa jih je Peca z gosto meglo zastrla,
Matjaž takoj spoznal je, da tu nihče jim nič ne more,
zato je varno vojsko svojo skrnil v votlino, ki jim jo Peca je odprla.

Razjarjeni so Turki še dolgo jih iskali,
v gosti megli so glave izgubili
in njihovi so konji čisto pobežljali,
v prepadni steni vsi so se razbili.

Legenda stara govori, da kralju, ki za mizo je zaspal,
se brada okrog nje devetkrat bo ovila,
takrat bo kralj ponovno vstal,
prišel bo med ljudi kot dobra vila.

Prinesel nam bo mir v deželo
in podaril nam lepe sanje,
zopet pri nas bo vse veselo.
Lahko verjamemo mi vanje?

Dino Pušnik, 8. a
(Nagrajena pesem ob letošnjih gradovih kralja Matjaža.)

Maša Vračko, 8. a

Koronavirus res strašna stvar je,
zato vsi bojimo se je.
Na cepivo čakajo v vrsti vsi,
korona pa se nam smeji.

Po telefonu se pogovarjamo
in nenehno kličemo.
Šli smo v karanteno,
a nobeden ni v šoli poslušal to temo.

Doma energijske pijače pijemo
in brez dela uživamo.
Pri ocenah vsi goljufamo,
saj se nam zdi,
da je vse le za vajo.

Nace Krajnc, 7. a

KORONA

Lani drugačno življenje za cel svet se je začelo,
a takrat nas še nič ni skrbelo.
Marca smo doma ostali in od doma šolanje nadaljevali.
Najprej smo bili veseli in cele dneve pred računalnikom viseli.
Končno prišel je maj, ko zopet ven smo smeli in po starem zaživali.
Poletje bilo je dokaj normalno, a kaj kmalu se je vse obrnilo,
že jeseni se je življenje spet na stara pota vrnilo.
Kaj se že eno leto dogaja?
To, da skrivnostna bolezen korona nam nagaja.
Že tri mesece spet smo doma, ne družimo se več,
nihče ne ve, kdaj zopet se bomo lahko objeli,
brez mask naokoli hodili in prijateljstva obnovili.
Velikokrat je težko, a potrpeti moramo,
da nekega dne spet nam bo lepo.
Kaj smo se iz tega naučili?
Da zdravje in drug drugega bolj bomo cenili.
Ko zopet se bomo lahko objeli, bomo vsi zelo veseli.
Do takrat pa ostanimo doma in pazimo drug drugega.

Lena Lupša, 8. a

Dragi Anže!

Kako si kaj? Veš, jaz že kar pogrešam prijatelje in šolo. Saj učenje od doma ni tako slabo, a vseeno je lepše, ko se vidimo in družimo v šoli. Nikoli si ne bi mislil, da bom to kadarkoli izjavil, da zelo pogrešam šolo. Sedaj preganjam proste ure z družino. Ta vikend smo šli na pohod. Šli smo na Peco iz Tople, kjer je pot zelo strma. Mislil sem, da bo na vrhu kaj snega, ampak sem se zmotil. Peca je bila obdana s soncem, dolino pa so prekrivali gosti oblaki kakor smetana. Bilo je zelo lepo. Niti planincev nisem srečal veliko, razen ptic kavk, ki so obletavale sam vrh Pece. Upam, da se imaš tudi ti lepo, da ste zdravi in da že komaj čakaš tako kot jaz, da se vidiva v šoli.

Lepo te pozdravlja

tvoj prijatelj Jaša

Draga Vita J. P.!

Med vikendom sem bila veliko zunaj, saj sem morala staršem pomagati zlagati drva.

Igrala sem se s psičko Neli. Velikokrat sem se spomnila na tebe in najine sošolce. Ko sem se spomnila na vas, sem pomislila na naše šale in smeh. Upam, da bo čim prej konec karantene, saj vas že zelo pogrešam.

Ko je bil sončen dan, sva se z Ajdo zunaj igrali. Igrali sva odbojko in podobne igre. Zvečer sem pogledala še kakšen film z Ajdo in Urško. Naslednji dan sem vstala hitro, saj sem si morala pospraviti sobo.

Ko sem to opravila, sem šla hitro na sveži zrak. Potem sem imela kosilo. Po kosilu sem šla spet ven v naravo.

Ob petih sem morala iti v hišo, ker sem rekla, da se bom ob petih učila. Ko sem se prenehala učiti, sem se najedla in šla umiti. Do devetih sem še malo pogledala televizijo in šla spat.

Upam, da si se tudi ti imela lepo in da si veliko uživala na soncu.

Lep pozdrav

Špela

Draga Špela!

Med vikendom sem počela veliko stvari. V soboto sem se z očetom odpravila na Peco. Odšla sva ob 7. uri zjutraj. Odpeljala sva se do parkirišča Jakobe. Do koč sva hodila pol ure. Od koč na vrh sva odšla po zavarovani poti. Ko sva prišla na vrh Pece, je bil razgled čudovit, izgledalo je, kot bi bila nad oblaki. Po krajšem počitku sva se odpravila nazaj. Ko sem prišla domov, sem se najedla in odšla igrat videoigrice.

V nedeljo smo odšli v Koprivno do šole, tam sem igrala košarko. Ko sem se igrala, sem se spomnila nate in na najine sošolce. Upam, da bo kmalu konec karantene in da se bomo spet videli. Upam, da se imaš lepo in se zabavaš.

Lep pozdrav

Vita

Asja Tomše, 7. a

KORONAVIRUS

Koronavirus na Kitajskem začel se je
in kar naenkrat po celem svetu bil je že.

Ustaviti ga skoraj nemogoče je,
širi in širi kar naprej se.

Zaprl vse šole, meje, restavracije, vse trgovine
in še veliko več je,
bolnišnice tako polne so že, da prostora skoraj ni več,
že več kot eno leto nad nami preži,
ustavil se še vedno ni.

Vlada vse mogoče načine je iskala,
da čim manj okužb bi bilo.
Zdaj končno cepivo dobili smo,
zato upamo, da to pomagalo bo.

Mija Rednak, 8. a

Dragi David!

Med vikendom se mi je zgodilo veliko stvari. Dobili smo majhnega telička. Pri njem sem bil samo enkrat, to pa zaradi tega, ker se je skotil šele včeraj ob 21.41. Veliko ustvarjam, trenutno pomagam delati velik venček, ki bo pred našo hišo. Narejen bo iz smrekovih vejic. Veliko sem se igral v hišici, ki smo jo naredili z Žanom. V naši hiši prenavljamo dve sobi. V nedeljo smo bili na našem vrhu, iskali smo naravne okraske za venček. Videli smo Peco, Uršljo goro, Olševo in Raduho. Upam, da se v tem času kljub koroni dobro zabavaš.

Lepo te pozdravlja

Jure

Val Kacl Kuplen, 5. a

KORONAVIRUS V MOJEM ŽIVLJENJU

Vse se je začelo že v začetku januarja, ko smo izvedeli, da se je na Kitajskem začel hitro širiti nov virus, z imenom COVID-19. Vsi smo mislili, da ta virus ne bo prišel do Evrope, sploh pa ne do Slovenije.

Vsa naša prepričanja, kako virus ne bo prišel do nas, so se spremenila v začetku marca, ko smo v Sloveniji imeli prve okužene osebe. Spomnim se, da se je po televiziji, radiu in časopisih govorilo samo še o tem.

V četrtek, 12. marca 2020, sem šla normalno v šolo, ko sem slišala, da se je začelo govoriti, da bomo od naslednjega tedna doma za štirinajst dni. Vsi smo bili presenečeni in malo veseli. Kdo se pa takrat ni želel šolati od doma, saj smo mislili, da bo lažje, zanimivo, nova izkušnja.

Petek, 13. marca 2020, oziroma začetek nočne more. Tisti dan smo lahko že ostali doma. Seveda sem tudi jaz to izkoristila kot šole prost dan. Nekateri so odšli v šolo, ampak samo redki. Spala sem dlje, nisem imela dela za šolo in uživala sem dan kot podaljšan vikend. Povsod se je govorilo, kako okužbe naraščajo, v vsaki novici, kamor si pogledal, je pisalo o novem koronavirusu. Zvečer sem opazila, da se šole niso zaprle samo v Sloveniji, ampak tudi v nekaterih drugih državah. Začeli so se prvi ukrepi proti virusu.

Začetek šole na daljavo se je začel tako, da smo imeli težave s spletom. Vse se je hitro popravilo, tako da smo lahko naslednja dva tedna delali od doma. Okužbe so se začele hitro širiti.

Prišel je konec marca. Nam pa so podaljšali šolanje od doma. Vse se je začelo počasi zapirati. Veliko ljudi je govorilo, da je virus neresničen in da vse samo napihujejo. Zaprli so celo Slovenijo in občine. Če nisi imel pomembnega razloga, zakaj želiš iti v drugo občino, nisi smel prečkati občinskih mej. Prepovedali so druženje z osebami, ki niso iz ožjega družinskega kroga ali pa iz istega gospodinjstva. Okužbe niso nehale rasti in vse več ljudi je umiralo. Bilo je grozno. Vsi smo bili prestrašeni. V sredini aprila je bilo največ okuženih oseb, potem pa je število okužb začelo počasi padati.

Za prvomajske praznike smo lahko prvič po dveh mesecih prečkali občine in obiskali sorodnike. Takrat sem bila zelo vesela, ker sem lahko končno spet odšla nekam dlje od doma. Po resnici povedano sem se zelo naveličala biti doma.

Preostanek maja se je začelo vse počasi odpirati, ampak mi smo se na žalost še vedno šolali od doma. Tudi rojstni dan sem praznovala doma, z družino. V začetku junija smo se vrnili v šolo za dva tedna. Ta tedna sta bila zelo

zanimiva, saj se nismo preveč učili. Večinoma smo se pogovarjali in gledali filme, ocene so pridobili samo tisti, ki so jih nujno potrebovali za boljše povprečje. Vsi smo bili veseli, da smo po skoraj treh mesecih spet v šoli. V juniju je bil tudi dan brez novih okužb in smrtnih žrtev zaradi korone. To se je kmalu spremenilo.

Prišle so počitnice. Novice so še vedno govorile samo o virusu. Skozi celo poletje smo imeli okužene osebe, a bistveno manj kot spomladi. Poletje ni bilo isto, kot so bila včasih. Veliko manj druženj, manj praznovanj. Nič se ni dogajalo. Maske so postale spet obvezne v zaprtih prostorih. Nekateri Slovenci so se kljub virusu odločili, da bodo šli na dopust. Država nam je podarila turistične bone, zato jih je veliko ljudi izkoristilo. Veliko se jih je odločilo, da gredo na dopust na Hrvaško. Tudi mi smo šli. Sprva je mama nasprotovala temu, da gremo na morje, ker jo je bilo strah, da bo prinesla kakšno okužbo v službo. Potem smo se vseeno odpravili na morje. Ni bilo isto kot včasih. Kamor si šel, si moral nesti zraven razkužilo. Vedno si moral paziti, česa se dotakneš in da slučajno nisi pozabil maske. Tudi družiti z vrstniki se nisem smela. Najslabše počitnice drugače rečeno.

Konec počitnic so se starši udeležili poroke. Seveda ni bila navadna poroka, upoštevati so morali določena pravila zaradi virusa. Začel se je prvi teden šole. Morali smo nositi maske na hodnikih, bili smo samo v eni učilnici, kar naprej smo zračili in izvajali podobne ukrepe, ki smo jih morali upoštevati. V četrtek popoldne smo doma izvedeli, da je ena gospa, ki je bila na poroki, okužena. Predvidevali smo, da se je okužila kje druge, saj je minilo že okoli deset dni od poroke, nihče od domačih ali prijateljev s poroke pa ni imel znakov. Moji starši so šli v petek na testiranje, da se prepričamo, ali sta okužena. S sestro sva ta dan ostali doma.

Prišel je sobotni večer. Skupaj z družino sem gledala film. Okoli devete ure zvečer je zazvonil stacionarni telefon, ki ga je uporabljala samo babica. Zdelo se mi je malo pozno, da bi jo kdo klical. Šla sem se oglasit. Na drugi strani telefonske linije je bila gospa, ki je klicala iz Nacionalnega inštituta za javno zdravje. Takoj sem vedela, da so prišli rezultati testa. Želela je govoriti z mojim očetom. Z njo se je pogovarjal slabih deset minut. Čakala sem, da mi bo povedal, kakšni so rezultati. Odložil je telefon in rekel: »Stanje je takšno. Pozitiven sem, imam koronavirus.« Zgrabila nas je panika. Nismo vedeli, kaj naj storimo. Očeta smo takoj zaprli v njegovo sobo, čim dlje od nas, še posebej od babice. Začeli smo nositi maske tudi po hiši. Izvedeli smo, da nismo edino gospodinjstvo v naši okolici, ki ima okuženo osebo. Še dva soseda, ki sta se udeležila poroke, sta bila okužena. Tisti večer se je veliko dogajalo. Takoj smo morali sporočiti osebe, s katerimi se je družil moj oče. Povrhu vsega pa je bil

po poroki tudi v službi. Ker dela na osnovni šoli, smo mislili, da se bo šola zaprla, ampak ker ni imel tesnega stika z učenci, razen s tistimi, ki jih je vozil v šolo, je ostala odprta. Z nami je imel tesen stik, zato smo morali ostati doma. Obvestil je še vse druge, s katerimi je bil v stiku, da so imeli štirinajstdnevno karanteno.

V nedeljo se je tudi veliko dogajalo. Telefoni so kar naprej zvonili. Vsi so spraševali, ali je moj oče res okužen in kako se počuti. Ta dan so se opazili prvi znaki, saj ni več vonjal in nič ni okusil. Mama je tudi dobila rezultat, da ni okužena, ampak je vseeno morala ostati doma. Tudi v časopisih je pisalo, da je delavec iz osnovne šole okužen. Kakšna panika se je dogajala takrat.

Prišel je ponedeljek, zjutraj sem lahko dlje spala, ker sem šele popoldne delala za šolo. Tista karantena in šolanje na daljavo je bilo čisto drugače kot pa takrat spomladi. Naslednjih štirinajst dni sem ostala doma. Na srečo nihče drug v hiši ni dobil znakov, da bi lahko bil okužen. Ko je oče spet začel vonjati in okušati, je lahko prišel iz sobe. Vesela sem bila, da ni imel od koronavirusa hujših posledic.

Ko sem prišla nazaj v šolo, je bilo tako, kot da se nič ni zgodilo. Po resnici povedano me je bilo strah, da se me bodo sošolci izogibali ali kaj podobnega. Spomnim se, da sem enkrat kihnila, takrat so me vsi samo čudno pogledali.

Konec septembra sem zbolela. Dobila sem vročino, bila sem prehlajena, bolelo me je grlo, kihala in kašljala sem. Bilo me je strah, da sem okužena s koronavirusom. Šla sem na testiranje, ker takrat je bil tudi manjši prehlad kar koronavirus. Bilo me je strah. Mama se je v tistem času veliko testirala zaradi službe. Povedala mi je, da te lahko boli, včasih pa je kot bi malo močneje kihnil. Ne morem opisati, kako strah me je bilo. Bris mi je gospa vzela iz nosu. Z dolgo palčko. Bila sem res srečna, ker me ni bolelo. Malo me je neprijetno žgečkalo in oči so se mi začele solziti. Na srečo je bil moj rezultat negativen in sem imela samo angino.

Teden pred krompirjevimi počitnicami smo spet začeli šolanje od doma. V Sloveniji se je povečalo število okužb. Zabavno pa je bilo to, da sem imela podaljšane počitnice za en teden. Čeprav sem morala ostati doma, je bilo kar prijetno, da mi ni bilo treba že ob osmih zjutraj sedeti pred računalnikom. Takrat, ko smo začeli drugič šolanje od doma, se je v naši vasi virus zelo razširil. Tudi v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Črna je bilo veliko okuženih. Takrat je bilo v naši vasi nekaj čez 100 okuženih oseb. Večina je bila tistih, ki so bili zaposleni v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Črna. Bili smo kraj z največ okuženimi osebami v celotni Sloveniji.

V novembru je bila tudi moja mama pozitivna na koronavirus. Spet sem pristala v karanteni. Zdelo se mi je čudno, ker ni imela nobenih znakov.

Karantena je takrat trajala samo deset dni, zato se je hitro vrnila nazaj v službo. Verjetno se je tam tudi okužila.

Pa smo prišli do decembra. Stanje sedaj, v začetku decembra, še vedno ni prav rožnato. V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Črna so se spet razširile okužbe, šolanje pa še vedno poteka od doma. Zaprti smo v svoje občine. Vse je zaprto. Prav žalostno, kako lahko en virus uniči praznike. Veseli me, saj se govori, da imajo že pripravljenih nekaj cepiv, ki jih morajo testirati. Kaj pa če bo cepivo povzročilo kakšne stranske učinke? Nikoli ne veš.

To leto je bilo najbolj bedno leto v vseh mojih trinajstih letih življenja. Srčno upam, da bo cepivo čim prej preizkušeno, da bomo lahko spet normalno zaživel.

Liza Polenik, 8. a

Alisa Slatinek, 5. a

COVID-19 IN JAZ

Bil je 4. marec, dan, ko se je vse začelo, saj smo v Sloveniji uradno potrdili prvi primer okužbe z novim koronavirusom. Pri poročilih je vsak dan bila osrednja tema samo še COVID-19. Začeli so se zapirati nakupovalni centri, knjižnice, uradi, pekarnice, restavracije, kavarne, meje med državami, študentski in dijaški domovi in seveda tudi šole. Naši domovi so postali naše šole, pisarne, telovadnice, predavalnice in še bi lahko naštevali.

Tako kot vsi ostali sem tudi jaz čutila strah in negotovost. Vsepovsod so poudarjali posebne ukrepe, katerih smo se morali držati. Velik poudarek je bil na umivanju in razkuževanju rok, vzdrževanju priporočene razdalje do ljudi in pravilni uporabi maske. Uvedli so tudi policijsko uro. Spomnim se, da je bila težava s pomanjkanjem zaščitne opreme in sredstev za razkuževanje. Teh niso mogli zagotoviti niti za zdravstvene delavce niti za nas ostale, kar je pomenilo, da v trgovinah in lekarnah ni bilo na voljo mask in razkužil. Po spletu in v drugih medijih je nastala prava »poplava« navodil za izdelavo doma narejenih mask. Tudi mi smo si doma sešili svoje. Vlada Republike Slovenije je skupaj z NIJZ-jem ustvarila aplikacijo #OstaniZdrav, ki nas obvesti v primeru, da smo bili v stiku z okuženo osebo. Tako lahko ravnamo odgovorno in preprečimo nadaljnje širjenje virusa, s čimer pripomoremo, da lahko država z milejšimi ukrepi zajezi virus.

Ker se je COVID-19 kljub vsem ukrepom in navodilom hitro širil, so sčasoma zaprli tudi šole in druge izobraževalne ustanove. Izobraževanje je potekalo na daljavo. Na naši šoli smo imeli že veliko stvari vnaprej pripravljenih, saj smo vključeni v projekt Inovativna pedagogika, zato je lahko delo potekalo nemoteno. Že pred »korona šolanjem« smo redno uporabljali spletne učilnice, imeli vsak svojo AAI-prijavo in se »srečali« z raznoraznimi programi, kar nam je med šolanjem na daljavo zelo koristilo. V času korone sem bila ves čas v stiku s prijatelji iz drugih koncev Koroške, ki pa so imeli večje probleme z učenjem na daljavo kot na naši šoli. Opazila sem, da so nekateri učitelji imeli težave pri uporabi tehnologije, ocenjevanju, nalogah, urejanju spletnih učilnic, podajanju snovi in količini snovi za določeno uro.

Tudi nekateri učenci so imeli težave, saj doma niso imeli primerne računalniške opreme, svoje sobe, podpore, motivacije in pohval. Imeli so tudi težave z internetno povezavo. S tem so se med nami še bolj kazale socialne razlike, zato je šola posojala tablice in računalnike. Računalnikar nam je bil vedno na voljo v primeru kakršnihkoli tehničnih težav. Zaradi prej omenjenih razlogov vsi snovi nismo predelali enako uspešno.

Všeč mi je bilo, da so pri razlagi nekateri učitelji uporabljali sodobno tehnologijo: Loom, YouTube in PowerPoint. Trudila sem se, da sem snov sproti predelala in sproti oddajala vse šolske zadolžitve. Za oddajo nalog smo običajno imeli čas do konca tedna. Delo so popestrili programi in naloge na temo koronavirusa. Včasih se je tudi zgodilo, da učitelji niso pravočasno naložili gradiva v spletno učilnico ali pa so namesto našega naložili vsebine za druge razrede.

Sčasoma so tudi učitelji dobili občutek, koliko gradiva in nalog opravimo v tistem dnevu, saj smo na začetku pri nekaterih predmetih imeli dela in nalog veliko preveč.

Največ težav sem imela pri kemiji in fiziki, saj stvari nisem mogla videti v živo in jih sama poskusiti. Lahko sem si samo predstavljala reakcije in poskuse ali pa si jih pogledala na spletu. Šele ko sem dobila to izkušnjo, sem ugotovila, kako pomembno je izkustveno učenje.

Največ videoklicev smo imeli pri fiziki, matematiki, geografiji, zgodovini in slovenščini. Imeli smo jih vsakič, ko so ti predmeti bili na urniku. Videoklici so se meni osebno zdeli najboljši način predelovanja snovi, saj smo sproti lahko odgovarjali, podajali različna mnenja, vprašali in razjasnili nejasnosti.

Med videoklici pa so sošolci pogosto počeli neumnosti. Od tega, da smo v razredu kar naenkrat imeli tri osebe z imenom Jure, zamenjave profilnih slik, neumnih ozadij na Zoomu, čudnih zvokov v ozadju, do neumnih odgovorov in komentarjev in še in še bi lahko naštevali.

Pojavljalo se je tudi spletno nasilje, saj so nekateri sošolci med videoklici naredili tako imenovane »Print Screene« učenecv ali učiteljev, ki so jih potem s posebnimi programi obdelali in jih objavljali na spletu ter pod objave pisali nesramne komentarje. Pogostejši so bili tudi vlomi v profile na Instagramu in Facebooku. Če se nam zgodi karkoli od prej naštetega, o tem ne smemo molčati in moramo to povedati staršem, učiteljem ali drugi odrasli osebi. Če gre za kaznivo dejanje, je treba o vsem tem obvestiti policijo, pred tem pa moramo sami shraniti dokaze.

Med videoklici mi je bilo smešno, ker nekatere mame niso vedele, da imajo njihovi otroci videoklic in so jih poklicale na kosilo ... Nekateri sošolci so tudi pozabljali na videoklice, zato so med potekom videoklicev bili v gozdu ali kje drugje.

V primeru pojava tehničnih težav, če se sošolec na primer ni mogel vključiti v videoklic, sva se poklicala preko najinega videoklica in je razlago spremljal

preko mojega telefona ali pa sva uporabila aplikacijo TeamViewer, s katero se lahko preko uporabniškega imena in gesla povežeš na drug računalnik.

Pri ocenjevanju se nismo posluževali pisnih ocenjevanj. Največ ocen smo pridobili s predstavitvami, ki smo jih predstavljali na videoklicih. Nekatere ocene smo pridobili s spletnimi kvizi in s klasičnim ustnim spraševanjem. Pri pridobivanju nove snovi pa sem pri nekaterih predmetih imela kar velike težave, saj smo jo morali predelati sami. Zaradi tega je moja mama velikokrat postala matematik, fizik, biolog, zgodovinar in še marsikaj drugega.

V času koronavirusa si sploh ne znam predstavljati, kako so vse te spremembe doživljali ljudje s posebnimi potrebami. Zaradi težav na področju komunikacije je večina skupin oseb s posebnimi potrebami imela v času šolanja na daljavo velike težave. Osebe z motnjami v duševnem razvoju večino znanj pridobivajo s pomočjo prilagojenih metod in oblik dela. Večina teh temelji na pridobivanju konkretnih znanj in izkušenj. To na primer pomeni, da se dela v sadovnjaku jeseni ne učijo preko spletnih učilnic in učbenikov, ampak si sadovnjak ogledajo, nabirajo jabolka, jih tipajo, vonjajo in okušajo. Pogosto pri pridobivanju znanj uporabijo vse svoje čute. Za vsako skupino oseb s posebnimi potrebami so v ospredju specifične metode dela, ki pa jih v času šolanja na daljavo, s sodobno tehnologijo, učitelji v večini niso zmogli uspešno nadomestiti. Tako osebe s posebnimi potrebami kot tudi njihovi starši so doživljali veliko stisko. O svojem položaju in težavah so spregovorili tudi v medijih.

Med šolanjem na daljavo sem se zbudila okoli osme ure, se uredila in imela zajtrk. Prve dni so bile spletne učilnice tako preobremenjene, da smo jih lahko uporabljali samo ob določenem času, nato so postopoma spet postale dostopne tekom celotnega dne.

Všeč mi je bilo, da sem si lahko sama načrtovala urnik, ampak se mi je zaradi »Tajinega urnika« velikokrat zgodilo, da sem za šolo porabila preveč časa, ki ni bil izkoriščen kot sicer. Namesto da bi se po izdelanem urniku aktivno učila in bila osredotočena na učno snov, sem veliko časa namenila pogovarjanju s prijatelji preko socialnih omrežij.

Kljub socialnim omrežjem sem med epidemijo vedno bolj pogrešala sorodnike, prijatelje, sošolce in ostale ljudi iz drugih gospodinjstev. Nikoli si nisem mislila, da bom to rekla, ampak sem zelo pogrešala tudi učitelje. Pred epidemijo smo digitalizirali tudi babico in dedka. Na njuna pametna telefona smo jima namestili Messenger, preko katerega smo potem tudi komunicirali. Sestra jima je naložila tudi Milijonarja in Besedni piknik, pri katerem sta nas krepko premagala.

Vsekakor je bilo to obdobje epidemije zame nekaj posebnega. Ugotovila sem, da zdaj cenim stvari, ki jih prej nisem in jih v prihodnje definitivno bom. V tej epidemiji se mi zdi pozitivno to, da smo ljudje »zadihali«, saj je bil dan v sodobnem življenju pred epidemijo preveč natrpan in preobremenjen. Zaradi tega smo tudi mladi prepogosto v stresu, kar nam bo zagotovo pustilo posledice. Mladi smo lahko več časa preživel s svojimi družinami, kar prej velikokrat ni bilo mogoče. Ker smo vse obveznosti opravljali od doma, se je zmanjšalo tudi onesnaževanje zraka, saj se je umiril promet, zaprle pa so se tudi nekatere tovarne. Negativna plat »korona obdobja« je, da se je ustavila večina globalizacije, gospodarstva in družbe, zaradi česar bomo v prihodnosti čutili posledice. Med tem obdobjem so mnoge tovarne morale zapreti svoja vrata, zato so ljudje ostali brez služb. V družbi pa bomo velike posledice doživeli oz. smo jih že doživeli vsi, tudi mladi, saj smo s tem prikrajšani za marsikatero izkušnjo in novo spoznanje.

Taja Oderlap, 9. a

Marcel Kumer, 6. a

MOJA IZKUŠNJA S ŠOLANJEM NA DALJAVO

Moji dnevi so si bili precej podobni. Razlikovali so se le v količini nalog in v popoldanskem dogajanju.

Ob pol osmih zjutraj me je že zbudila nadležna budilka. Brez nje bi zagotovo spala do devetih ali desetih, takrat pa je bil že čas za videoklice z učitelji. Približno petnajst minut po alarmu sem odšla v dnevno sobo in bila nekaj časa na telefonu. Vsak dan je bilo polno sporočil od sošolcev, ki so si že od šestih dalje pisali. Ob pol devetih sem si pripravila zajtrk. Sestra je takrat še spala. Ona je za razliko od mene spala veliko dlje, za šolo pa je pričela delati okoli desetih ali enajstih. V sobi sem se preoblekla v udobna oblačila in pripravila računalnik.

Sestra Zala je delala na računalniku v sobi, jaz pa na prenosnem v kuhinji, saj je računalnik le tam vzpostavil povezavo do interneta. Delala sem po urniku, razen v primeru, če še za kakšen predmet ni bilo določeno, kaj nas čaka. Med delom sem morala občasno tudi poklicati sošolce, če mi katera naloga ni bila razumljiva. Telefon sem imela vedno poleg, čeprav sem ga včasih tudi utišala zaradi sošolcev, ki so ves čas pisali v našo skupino, ki smo jo ustvarili prav zaradi epidemije in dela na daljavo. Z veseljem pa sem odgovorila njim, v kolikor so potrebovali pomoč. Pogosto sem morala svoje delo prekiniti, saj je tudi sestra potrebovala pomoč. Tudi moja mama je bila doma, saj dlje časa ni hodila v službo za razliko od očeta. Oddahnila sem si, ko je tudi ona začela hoditi v službo. Takrat sem imela več miru, saj je ob dvanajstih napočil čas, ko je začela pripravljati kosilo in sem jaz morala v dnevno, kjer je miza nižja in mi je oteževalo delo, dokler nismo pospravili za kosilom, da sem se lahko vrnila v kuhinjo. Ko se je mama vrnila v službo, sem bila za pripravo kosila odgovorna jaz. Všeč mi je bilo, ker sem se v tem času naučila kuhati tudi jedi, ki jih pred epidemijo še nisem znala. Pogosto sem imela kosilo kasneje kot sestra in mama, ker sem morala še opraviti videoklice z učitelji. Skoraj vsak dan smo se preko videoklicev srečevali tudi s sošolci in skupaj rešili kakšno nalogo. V takšnih primerih bi si res želela svojo sobo. Med delom sem naredila tudi kakšen premor za malico, pri sebi pa sem imela ves čas steklenico z vodo. Kadar ni bilo veliko dela, sem končala okoli dveh popoldne, včasih pa nisem bila konec tudi do treh ali dlje.

Ko je okoli treh prišel domov oče, smo se dogovorili, kako bo naš dan potekal dalje. Pogosto smo odšli na naš vikend, ki se prav tako nahaja v naši občini. Živimo v bloku, tako da je bil vikend v času epidemije zelo dobrodošel. Včasih pa sem ostala sama doma in se učila ali kaj podobnega.

Na vikendu sem delala vaje za športno, saj je to v bloku precej težko izvedljivo, ustvarjala ali se rekreirala skupaj s sestro. Res sem pogrešala treninge, druženje s prijatelji in prostovoljstvo v vrtcu.

Okoli šestih ali sedmih zvečer smo prišli domov. Po večerji in tuširanju sem pregledala elektronsko pošto, ki sem jo prejela od učiteljev za svoje narejene naloge, ki sem jih oddala na ta dan. Pogosto sem si na listek napisala, da ne bi pozabila naslednji dan odgovoriti, včasih pa sem odgovorila tudi isti dan. Ob osmih zvečer pa sem končala in šla v dnevno sobo, kjer smo z družino pogledali kakšen film. Najpogosteje je bila to komedija, da smo se res nasmejali.

Zdaj, ko to pišem, se mi zdi, kot da je spet delo na daljavo, čeprav si tega ne želim. Bila je zanimiva in nepozabna izkušnja, a imam raje pouk v šoli tudi zato, ker si tako snov bolj zapomnim in se več naučim.

Laura Pečovnik, 9. a

(Nagrajen spis Društva invalidov Mežiške doline.)

ŠOLA NA DALJAVO

Niti v sanjah si nisem predstavljal, da bo letošnja pomlad minila tako čudno, kot je. Postalo je zares nenavadno z dnem, ko so v državi razglasili začetek epidemije covid-19. Prvič je bila v medijih objavljena novica o nekem novem, grozljivem virusu, ki naj bi se pojavil na Kitajskem v večmilijonskem mestu Wuhan že pred novim letom. Nato so dan za dnem prihajale od tam vedno nove in nove vesti o ogromnem številu obolelih in pozneje tudi mrtvih. Virus se je nato začel s pomočjo potniških ladij in tudi letalskega prometa bliskovito širiti po vsem svetu in hitro prišel še k nam, tako da je bila vlada 16. marca letos prisiljena razglasiti epidemijo. V veljavo so stopili številni ukrepi, ki so bili nujni za preprečevanje širjenja virusa. Med njimi so bili obvezna uporaba zaščitnih mask v zaprtih prostorih, zapiranje občin, ukinitvev javnega potniškega prometa ter uvedba šolanja na daljavo.

Sprva je vse skupaj zgledalo zabavno, saj so se naenkrat obveznosti do šole raztegnile čez cel dan in dobil sem dober občutek, da lahko s svojim časom svobodneje razpolagam. Počasi pa se je začela snov, ki smo jo morali doma predelati sami, precej kopičiti in šolanje na daljavo je začelo postajati iz dneva v dan zahtevnejše, sploh če si hotel vse naloge vestno opraviti.

Ko zdaj gledam vse skupaj nazaj, vem, da mi je bilo v veliko pomoč pri šolanju na daljavo to, da sem od prvega dneva naprej dosledno upošteval urnik in vso snov ter tudi domače naloge reševal sproti. Opazil pa sem, da so poleg nas učencev imeli še težje delo učiteljice in učitelji, saj so morali snov še temeljiteje pripraviti, pa tudi nadzor za opravljeno delo za vsakega posameznega učenca je bil zanje zahtevnejši. Če se mi je na začetku nov sistem šolanja zdel zanimiv in na videz lažji, mi je proti koncu močno začelo primanjkovati družbe sošolcev.

Čeprav smo sodelovali na več videokonferencah in se dostikrat dobivali na videoklicih na Zoomu, sem začel pogrešati njihovo družbo v živo.

Če smo čisto na začetku šolanja na daljavo vsi mislili, da bo trajalo največ dva tedna, se je vse skupaj zavleklo do meseca junija, ko smo zadnje tri tedne spet lahko šli v šolo. Obdelano snov in številne domače naloge ter tudi teste smo nekateri opravili bolj, drugi spet manj uspešno. Vsi skupaj pa se moramo zahvaliti našim učiteljicam in učiteljem za veliko truda, ki so ga vložili v nov sistem šolanja na daljavo. Ob vsem tem bi rad omenil še nekaj. Starši so nam še do prihoda koronavirusa dostikrat očitali pretirano uporabo računalnikov in telefonov, a tokrat se je ravno to izkazalo za izjemno koristno, saj smo ravno s pomočjo le-teh dosti lažje pripeljali šolsko leto do konca – ali kot pravijo Ribničani: »KAR JE DOBRU, NEJ SLABU!«

Dino Pušnik, 8. a

Neja Pudgar, 5. a

ŠOLA NA DALJAVO

ŠE DVA MESECA KARANTENE,
VOLJE PA VEČ NI NOBENE,
ZDAJ ŠLA BI NA ZABAVO,
NE PA V ŠOLO NA DALJAVO.

BULJENJE CEL DAN V EKTRAN,
OČI SO SOLZNE IN ZASPANE,
OTROCI NISMO VEČ PRI STVARI,
VSE NAM POSTAJA »LARIFARI.«

A NE BOM SE VEČ PRITOŽEVALA,
UČITELJICAM, LEPA HVALA,
DA VSAJ ONE TO ZDRŽIJO,
ČEPRAV PO SVOJE TUD' TRPIJO.

ZDRŽMO' ZDAJ ŠE TO OBDOBJE,
DA GRE KORONA NA OBROBJE,
OH, POLITIKA IN UKREPI,
DAJTE ŠOLE SPET ODPRETI.

Neja Obretan, 8. a

Rok Kert, 7. a

Jošt Modrej, 5. a

VOJNA

(odlomek iz konstruktivistične pesmi)

Po svetu se dogajajo grozote.
Vojna preti.
Oboroženi sovražniki pobijajo ljudi.

Brez pravice ni življenja.
Denarja ni za hrano,
za orožje vedno je.

Nikomur ne gre zaupat'.
Sam nase se zanesi,
saj nasprotnik z veseljem ti škoduje.

Gabrijela Kirbiš in Chonrudee Kaha, 9. a

MORJE

Morje šumi,
med odsevi blešči,
veter dehti.
Valovi se mu prepuščajo
in galebi se nad njimi spuščajo.

Brez skrbi si morje ogledujem,
tiho, svetlo, bleščeče.
Pozitivne misli kujem.
Sonce, ki sveti žareče,
uspava me,
zabava me,
a srce še vedno misli na spomine boleče.

Jerneja Pranjič, 9. a

TEMAČEN SVET

(odlomek iz konstruktivistične pesmi)

Droge so povsod,
preveč jih je na svetu,
cena je zelo visoka,
zato jih prepovedujejo.

Mladost je naivna,
hoče poskusiti vse.
Preveč je tveganja.

Stavke in protesti.
Denar in revščina.
Kraja in podkupovanje.
Kdo še lahko komu zaupa?

Nejc Šteharnik in Matic Lesjak, 9. a

KOLESARSKI IZPIT IN VOŽNJA S KOLESI SKOZI JAMO RUDNIKA MEŽICA, junij 2021

Učencem 5. razreda se je v tem šolskem letu kljub čudnim in posebnim pogojem dogajalo veliko lepega in posebnega, še posebej ob koncu šolskega leta.

Po dvodnevem lovskem taboru so dokončno opravili tudi s pripravo na kolesarski izpit in le-tega opravili v torek, 22. 6. 2021. Dogodek je potekal v popoldanskem času, da so lahko bili prisotni tudi starši in preostali sorodniki. Petošolci so se na izpit temeljito pripravljali, kar se je odrazilo tudi na rezultatu – vsi učenci so opravili kolesarski izpit v prvem poskusu. Na slavnostni podelitvi kolesarskih izkaznic so se nam poleg sorodnikov pridružili tudi policist, dva redarja ter g. ravnatelj. Vsak od njih je učencem poleg mentorice spregovoril nekaj pohvalnih in spodbudnih besed.

V sredo, 23. 6. 2021, pa smo se za zaključek šolskega leta odpravili na pravo avanturo – s kolesi skozi jamo rudnika Mežica. Doživetje je bilo res posebno in učencem bo gotovo ostalo še dolgo v spominu. Kaj o tem doživetju pravijo sami, pa si preberite tukaj:

1. Pohod v rudnik je bil prava pustolovščina. Zelo je bilo zabavno, ampak tudi zelo mrzlo. Izvedeli smo zelo veliko zanimivih stvari in videli veliko kamnin. Vožnja s kolesi je bila dolga in ko smo vozili po rudniku, je zelo treslo. Ta pustolovščina se mi je vtisnila v spomin. VITA L.
2. Včerajšnji dan je bil zelo zabaven, poučen in zanimiv. Takoj po šoli, ko je bila ura pol dve, smo se odpravili do parkirišča v Mušeniku. Ko smo se vsi zbrali, smo šli do rudnika. Vsi smo bili izmučeni, ker smo morali potiskati kolesa po strmem klancu do vhoda v jamo. Nato smo se preoblekli v toplejša oblačila in vodnik in vodnica sta nam dala naglavne čelade z lučmi. Prišli smo v jamo, kjer je bilo zelo mrzlo, zato še dobro, da smo se dovolj oblekli. V jami je bilo zelo zanimivo, ker smo šli s kolesi in ker je bilo zelo poučno. V gori naj bi bil tudi Perkmandelc. V jami je

tudi zelo temno, kar smo preizkusili tako, da smo vsi ugasnili luči. Ta izlet je bil zelo dober, super je bilo tudi, ko smo se spustili po strmi cesti do kombijev. NEJA P.

3. Kaj mi je bilo najbolj všeč:
 - Zgodba o škratu Perkmandelcu.
 - Kolesarjenje.
 - Rudniško dvigalo.
 - Mineraliziran apnenec.
 - Ko smo ugasnili svetilke.
 - Ko smo se spustili po hribu navzdol. VANJA P.
4. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo vrgli kamen v jašek, tudi ko smo ugasnili luči in nam je vodnik povedal, da ko rudarji niso imeli več luči, so sedli na tla in čakali na pomoč. VAL K. K.
5. Kaj mi je bilo najbolj všeč:
 - Ko smo šli v jamo in se peljali s kolesi in je bilo veliko lukenj in nas je metalo sem ter tja.
 - Ko je vodnik povedal, kako je bilo, ko je rudarjem zmanjkalo luči (kar smo poskusili tudi sami).
 - Najbolj strašljivo je bilo, ko sem se skoraj zaletel v steno. ŽAN K.
6. Najbolj mi je bilo všeč, da smo večino jame prevozili s kolesom. Vožnja je bila zelo zanimiva in včasih nekoliko ozka. Potem smo tudi stopili s kolesa in si ogledali veliko zanimivih stvari. Med njimi so bili različni predmeti in rudarsko dvigalo. ALINA V.
7. V podzemlju Pece mi je bilo najbolj všeč, ko je vodič Jaroš povedal o križu, ki so ga rudarji postavili, da so označili nevarnost (da je prepad ali jama, kjer so razstreljevali z dinamitom). Všeč so mi bile šale in rudarsko dvigalo, ki so ga rudarji uporabljali zato, da so dvignili ali spustili rudo, orodje ali kamenje. Zanimiva je bila jama, kjer so kamni izgledali povsem bele barve. NEJ Š.
8. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se po jami vozili s kolesi. Všeč mi je bilo tudi, ko smo gledali stare predmete, na primer rudniško dvigalo. V tem rudniku je bilo kar mrzlo. Imeli smo se lepo in smo se zabavali. DAVID P.
9. Vožnja s kolesi v rudnik je bila fantastična. Vodnica je bila zelo prijazna. Najbolj mi je bilo smešno, ko so fantje Urški skrili sedež s kolesa. Prišli smo do opreme rudarjev in poskusili smo, kako težek je svinec. Bila je zelo lepa izkušnja. ŠPELA O.
10. Všeč so mi bili kolesarjenje, rudarsko dvigalo, podkopi, miniranje in podpisi rudarjev. Najbolj strašno je bilo, ko smo bili v čisti temi. ANŽE K.

11. Všeč sta mi bila rudarsko dvigalo in vrtalnik za razstrelivo. Pri kolesarjenju je bilo zelo super, ker nas je zelo treslo, saj so tla neravna. Malo me je bilo strah, ko smo bili v čisti temi. JURE K.
12. Najboljše je bilo, ko je škrat Perkmandelc ukradel Urški sedež s kolesa. Res smo ga iskale. Na koncu smo ga le našle. Res zabavno! NEŽA Š.
13. Kaj mi je bilo najbolj všeč:
 - Zgodba o škratu Perkmandelcu.
 - Kolesarjenje.
 - Ko smo ugasnili luči, da smo dobili občutek, kako je v popolni temi.
 - Stari podpisi rudarjev. MARTINA L.
14. Pred jamo smo dobili čelade in se razdelili. Šle smo pogledat rudarsko dvigalo. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo ugasnili lučke. Najbolj strašljivo pa je bilo, ko mi je Prekmaldelc skrnil sedež na kolesu. URŠKA M.
15. Bilo mi je všeč, ko smo se s kolesi vozili skozi jamo in poslušali zanimivosti o jami. Všeč mi je bilo tudi, ko smo poslušali, kako kamen pada skozi več obzorij. Z nami se je pohecal tudi škrat Perkmandelc. ALISA S.
16. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo vrgli kamenje in poslušali, kako dolgo pada do tal. Bilo je zelo zanimivo. Tudi vožnja s kolesom je bila zelo zanimiva in z ostalimi dekleti smo izumile glasni telefon. Tako je vodnica preverila, da smo vse prisotne. LARA K.
17. V podzemlju Pece je bilo najboljše, ko smo poslušali razlago o rudniku in določene stvari. Najbolje je bilo, ko nam je vodnik razlagal, kako je bilo nekoč, ko je rudarjem zmanjkalo luči. To smo za nekaj trenutkov preizkusili tudi sami. JAŠA V.
18. Kaj mi je bilo najbolj všeč:
 - Razlaga.
 - Uganke.
 - Iskanje izgubljenega sedeža.
 - Brez lučk.
 - Rudarsko dvigalo.
 - Star poklic rudarja. NANA S.
19. Zelo všeč so mi bile kolesarska pot in različne zanimivosti kot na primer: o Perkmandelcu, ki je vedno nagajal rudarjem, če mu niso pustili kaj od malice. Zanimivo je bilo tudi, ko smo za kratek čas ugasnili lučke na čeladah. Najbolj me je bilo strah, da bi se izgubili. JAKA R.
20. Včeraj je bilo zelo zanimivo. Najzanimivejši del se mi je zdel, ko smo gledali stare podpise rudarjev na stenah jame. Sicer pa je bilo zanimivo vse. VITA J. P.

Tako so se počutili petošolci in gotovo bi vas povabili, da tudi vi doživite tako izkušnjo.

Še nekaj FOTO utrinkov:

FOTO: V. Burjak

FOTO: V. Burjak

FOTO: V. Burjak

FOTO: A. Fajmut

FOTO: V. Burjak

FOTO: M. Ramšak

FOTO: A. Fajmut

FOTO: A. Fajmut

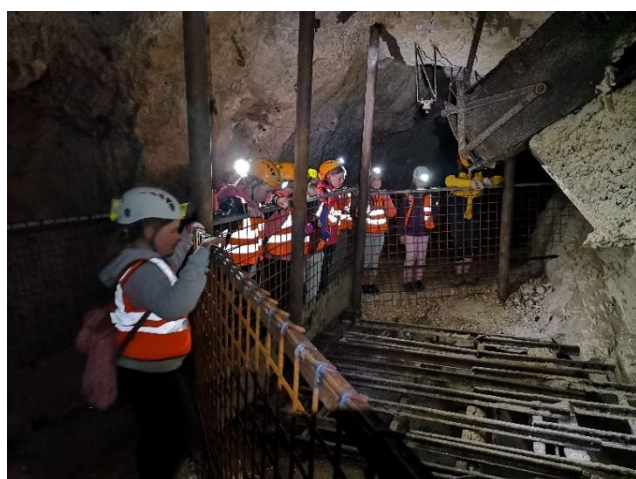

FOTO: A. Fajmut

2021/6/23 14:43

FOTO: M. Ramšak

FOTO: A. Fajmut

FOTO: T. Oderlap

Učiteljica in mentorica: Andrejka Fajmut, prof. RP

PRVIČ NA KOLESU

Pred petimi leti sem praznoval svoj peti rojstni dan. Od dedka in babice sem dobil kolo. To je bilo moje prvo pravo kolo.

Za moj rojstni dan smo z mamo in očetom šli k starim staršem na obisk. Tam sta me babica in dedek presenetila z velikim darilom, ki je bilo zavito v čudovit papir. Komaj sem čakal, da ga bom lahko odprl. Začel sem trgati papir in zagledal čisto novo kolo. Bilo je sivo z rumenimi zvezdicami, rumenimi ročaji in imelo je držalo za pijačo. Seveda smo ga morali potem tudi sestaviti. Z dedkom sva ga začela sestavljati in ni dolgo trajalo, ker ga je dedek hitro sestavil. Bil sem navdušen in takoj sem se usedel nanj in se hitro odpeljal. Ampak seveda sem imel pomožna kolesa, ker se še nisem znal voziti. Čez zimo sem se vozil po hiši. Ko pa se je začela pomlad, sem se začel voziti po dvorišču. Začel sem se učiti tako, da so me spustili po cesti in sem se zapeljal na dvorišče. Tam so me prijeli, da sem se ustavil. Najprej sem se naučil zavirati tako, da sem pedala potisnil nazaj. Na začetku mi ni šlo prav dobro, a čez čas sem se naučil. Seveda sem moral tudi usmerjati kolo, ampak to ni bilo tako težavno. Nato sem se naučil še poganjati pedala. To je bilo precej težko, ker sem moral gledati na cesto, usmerjati kolo in paziti na avtomobile. Ker se nisem upal sam spustiti, so me med vožnjo držali starši. Med vožnjo nisem vedel, da so me spustili, zato sem se naprej peljal kar sam. Ko sem se ustavil, sem bil zel presenečen, ker sem ugotovil, da sem se peljal čisto sam. Od takrat naprej zelo rad divjam s kolesom. Učiti se je bilo zelo zabavno. Ampak brez padcev ni šlo. Vsi tisti, ki se še boste učili voziti kolo, nosite čelado in pogumno na kolo.

Jošt Modrej, 5. a

Nana Srebre, 5. a

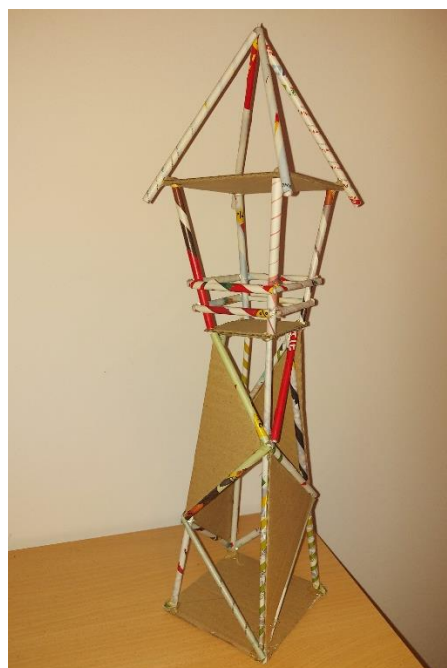
ŠOLA

Brez šole bilo bi težko,
a z njo je še težje.
Med odmorom je prepir,
med poukom pa nemir.
Možgani delajo zelo,
če daš zvečer knjigo pod glavo.
Če pogoltnoš veliko snovi,
pametnjakovič se iz tebe rodi.
Učiti se moraš sproti,
da pošast ne pride naproti.
To pošast je slabih ocen,
ki teče in te lovi,
saj le slabo ti želi.
Za otroke je šola pravi zmaj,
ki bruha nalogo,
ki jo je treba opraviti,
se za mizo usesti
in nalogo pojesti.
To pesem je o šoli ali zmaju,
bati treba se ga ni,
saj le dobro ti želi.

Zala Prednik, 9. a

Aljaž Žohar, 8. a

Gašper Pumpas, 8. a

VSAKDANJA RUTINA

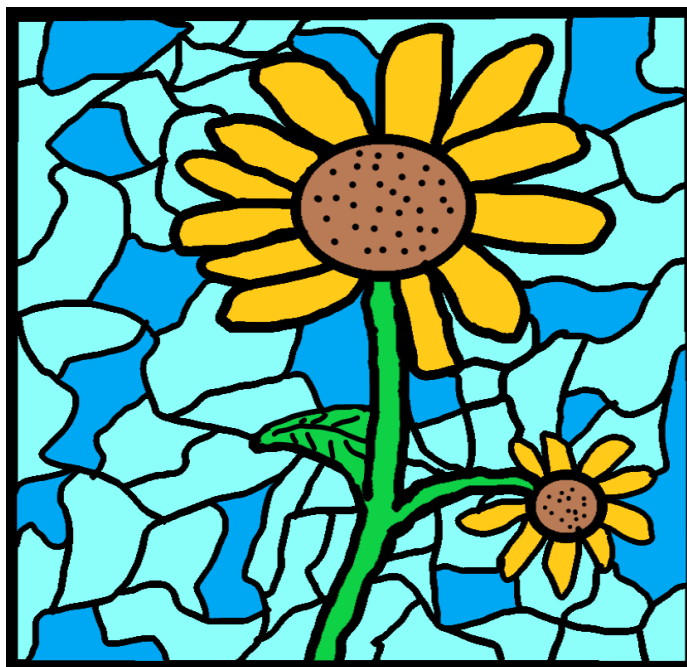
Zgodaj zjutraj vstanem,
si težko torbo na rame danem.
Ne pozabim na masko,
ki družbo rada dela mi.

Pred vhodom v šolo
pa me že čakajo razkužila,
ki za red poskrbijo.

Zvonec zazvoni,
začne se pouk
in s tem dela cel kup.

Po parih urah učenja v šoli
se končno konča mi pouk.
Tako odhitim domov,
tam pa čaka me naloge cel kup.

Anja Voler, 9. a

Rene Bic, 7. a

IZLET NA VOGEL

Med poletnimi počitnicami smo bili na dopustu v Bohinju. Z mano so bili oče, mama, sestre Hana, Zala in Klara. Na počitnicah smo bili štiri dni. En dan smo se odločili, da gremo na izlet na Vogel.

Z ladjico smo se odpeljali po Bohinjskem jezeru. Ko smo prispeli na drugo stran jezera, smo se odpravili peš do gondole. Na gondolo nismo čakali tako dolgo. Gondola je bila zelo polna, zato smo morali nositi masko. Na eni strani gondole smo bile mama, Hana in jaz, na drugi pa oče, Zala in Klara.

Na vrhu je bil lep razgled. Videli smo celo Bohinjsko jezero in gore. Zagledali smo tudi najvišjo goro Triglav, ki jo je čez nekaj časa prekril velik oblak. Potem smo pojedli sendviče in se odžejali. Naredili smo tudi nekaj fotografij z lesenimi skulpturami. Opazovali smo krave in koze.

Odločili smo se, da se peljemo s sedežnico do Orlove glave. Ko smo se peljali, je bilo zelo lepo. Z mano sta se peljali mama in Hana, na drugi sedežnici pa so se peljali oče, Zala in Klara. Ko smo si vse ogledali, smo se z gondolo odpeljali nazaj v dolino. Z ladjico smo se odpeljali nazaj na drugo stran jezera. Potem smo se odpravili peš do našega apartmaja.

Dan sem preživela zelo lepo in zanimivo. Upam, da se še kdaj vrnemo na počitnice v Bohinj.

Urška Mlinar, 5.a

Zala Potočnik (izdelek iz naravnega materiala), 3. a

MOJ NORI SLEPIČ

Bilo je na zadnji dan lanskega leta. Pri nas sta silvestrovala babica in dedek. Igrali smo se igre in delali norčije. Komaj smo čakali, da ura odbije polnoč, da si stisnemo roke in si zaželimo srečno in zdravo novo leto. Ko smo dočakali novo leto 2020, smo se skupaj veselili. Naslednje jutro me je začelo v trebuhu nekaj črvičiti. Najprej sem mislil, da sem nekaj takega pojedel ali popil. Bližalo se je popoldne in moje črvičenje se je stopnjevalo v bolečino. Bolečina ni in ni popustila in začeli so se moji obiski WC-ja. Končno sem mami potožil, da me vedno bolj boli in ko me je vprašala, kje točno me boli, in sem ji pokazal, je sklepala, da je to morda slepič. Z očkom sta se odločila, da le obiščemo zdravnika, saj sem dobil že povišano temperaturo. Pot se mi je zdela zelo dolga, preden smo prispeli do Raven na Koroškem. Dežurna zdravnica je potrdila mamin sum, res je slepič. Napotila nas je v bolnišnico Slovenj Gradec. Tam so nas lepo sprejeli in sledila sta ultrazvok in odvzem krvi. Zdravnik je nama z mamo rekel, da bomo čakali na izvid krvi tri ure. Mene je vedno bolj bolelo. Ni še minila ena ura, že je prišel zdravnik s slabimi izvidi. Peljali so me na oddelek, tam me je že čakala kirurška enota, ki me je hitro odpeljala v operacijsko sobo, mama pa je medtem poklicala očeta, da lahko gre domov, ker bo ostala z mano v bolnišnici. Po treh urah sem prispel v sobo, kjer me je čakala mama, ampak sem še vedno spal zaradi narkoze. Ko sem se zjutraj prebudil, sem bil srečen, ker je bilo vse za mano, bolečina pa je bila vsak dan manjša. Po treh dneh sem lahko zapustil bolnišnico in odšel v domačo oskrbo. Doma so me bili vsi zelo veseli, bratec Jošt pa me je le močno objel. Ta nori slepič se je poslovil od mene.

Žan Kordež, 5. a

Gaia Gorza, 8. a

DOBIL SEM BRATCA

Opisal vam bom presenetljiv in hkrati smešen dogodek o rojstvu mojega mlajšega bratca Tineta. Pred nekaj več kot štirimi leti, ko sem se zbudil in zjutraj šel v vrtec, sem mislil, da bo ta dan običajen dan kot vsi doslej. Zjutraj smo se v vrtcu igrali, se zabavali in zajtrkovali. Čez nekaj časa pa smo se šli učiti. Učili smo se abecedo in števila do deset. Potem smo imeli kosilo, jedli smo juho, meso in krompir. Ko je šla učiteljica na hodnik, je prišla nasmejana nazaj in stopila pred mojo mizo. Prijela me je za lica in me vprašala, ali vem, kaj je bilo. Rekel sem, da ne vem, kaj je bilo, in ves živčen sedel na stolu. Nato mi je učiteljica povedala, da sem dobil bratca. Bil sem zelo zmeden in nisem vedel, kaj se dogaja. Kmalu za tem je v učilnico vstopila moja babica in mi povedala, da jo je poklicala moja mama. Povedala ji je, da se je rodil moj bratec Tine. Bil sem neznosno srečen in vesel. Potem sta se učiteljica in babica šli pogovarjat na hodnik, fantje pa so začeli divjati po učilnici. Moj sošolec Jaka pa me je začel spraševati: »A res, a čisto res, a čisto, čisto zares si dobil bratca ...« Komaj sem čakal, da grem ta dan domov, da mi očka pokaže sliko mojega malega bratca, ki je bil čudovit. Poklical sem mamo in jo vprašal, kako je moj bratec, in bil zelo srečen. Tega dne ne bom nikoli pozabil, saj se je ta dan rodil moj bratec, s katerim se zelo rada skupaj igrava, imava se zelo rada, včasih pa se tudi pošteno skregava.

Anže Kos, 5. a

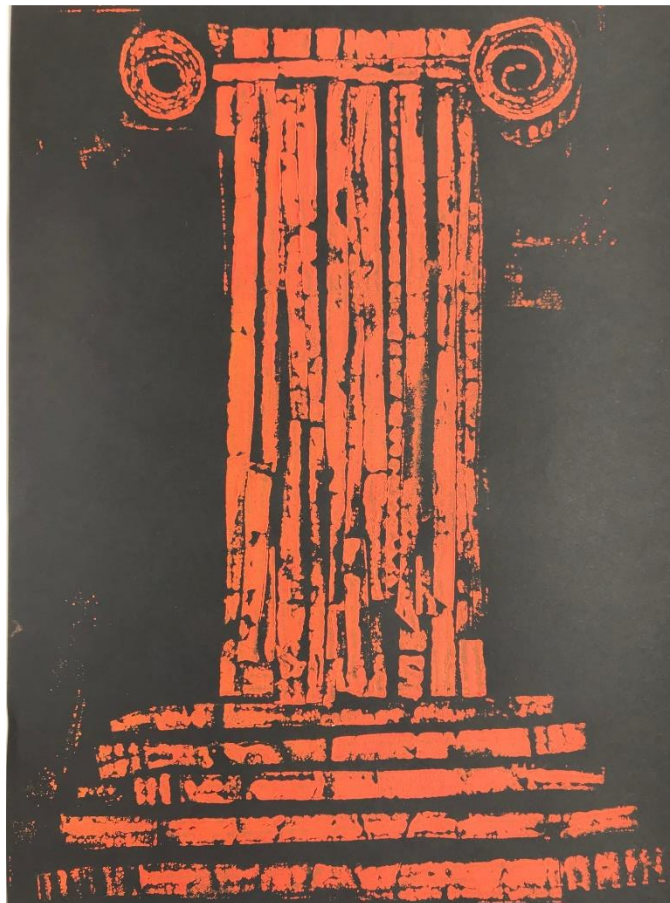

Nej Šmon, 5. a

PRVO SVETO OBHAJILO

Verouk, maše, spoved, naloge in kaj še vse. Prišel je dan, ko smo se pri verouku zmenili za datum prvega svetega obhajila. Naročiti je bilo treba obleko, izbrati čevlje in pričesko. Dva dni pred tem dogodkom smo imeli sveto spoved. Malo me je bilo strah, saj nisem vedela, kako to poteka. Bila je nedelja. Z mamο sva šli k frizerju, da mi je uredil lase in jih spel v kito. Hitro sva morali domov, da sva se svečano oblekli. Imela sem dolgo obleko, bila je bež barve, zraven pa bel bolero. V rokah sem držala okrašeno krstno svečo. S sorodniki, ki sem jih povabila, smo se dobili pred cerkvijo. Z obhajanci in starši smo skupaj vstopili v cerkev. V njej je bilo polno ljudi in bila je zelo lepo okrašena. Bila sem vesela, da bom prvič prejela hostijo in brala berilo pred množico ljudi in sorodniki. Po maši smo se fotografirali in prejela sem darila. Ko smo v veroučni učilnici zaključili, sem se s sorodniki odpravila na kosilo. Kosilo je bilo zelo dobro, veliko smo se pogovarjali in se veselili. Na koncu sem dobila tudi torto. Zarezala sem vanjo in si rekla, da je to moj dan, da sem prejela zakrament prvega svetega obhajila, in torto razdelila med povabljene.

Lara Kamnik, 5. a

Larisa Kaker, 7. a

KONSI

Jana Raztočnik, 9. a

Ela Vidovič, 8. a

Poti do kakovostnega znanja

Do znanja
z znanjem

*Spodbudno, inovativno,
ustvarjalno, razmišljujoče*

in *kritično učenje*

za varno
življenje

izkušnje

v šoli,

izobraževanje,

študij,

univerza.

a na dolgi poti

s širokim nasmehom

je prihajala k nam

Svoboda

Kar je za nami in kar je pred nami, so nepomembne stvari

pustiti

sv^oje

la^{zi}

Četudi ne vidi, se zdi,

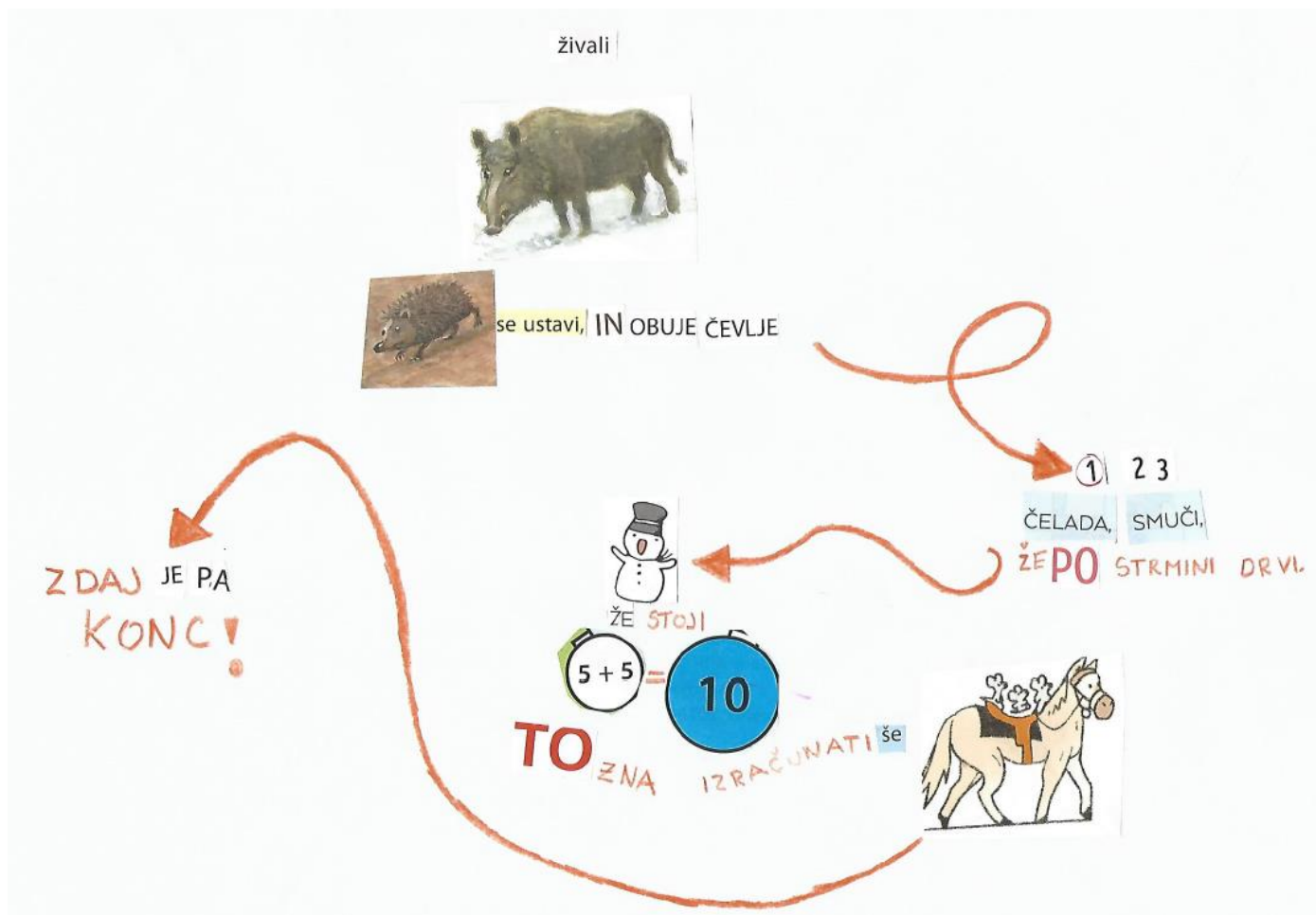
NE ŽIVITE ŽIVLJENJA NEKOGA DRUGEGA

Na j^pomem b^{le}jši je

LASTNO BITJE SRCA IN RESNIČNI NASMEH

ki vⁿame večni

ogenj v naših
srceh.

Jaka Kert, 8. a

VOŠČILNICA ZA MATERINSKI DAN

Lan Napečnik, 3. a

NAŠ KRAJ

Žana in Živa Lužnik, 3. a

Vita Lužnik, 5. a

STEZICE

šolsko glasilo OŠ Črna na Koroškem

Gradivo so prispevali: učenci in delavci OŠ Črna na Koroškem

Urednica: mag. Vesna Burjak

Lektorirala: Sergeja Gerdej, univ. dipl. slovenistka

Slika na naslovnici: Liza Polenik, 8. a